

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Grzegorz Krężolek (spr.)
Sędziowie:	SSA Sławomir Jamróg SSA Robert Jurga
Protokolant:	st. sekr. sądowy Paulina Klaja

po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia 2018 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko Skarbowi Państwa - Prokuraturze Apelacyjnej w K., Dyrektorowi Izby Skarbowej w K., Dyrektorowi Urzędu Kontroli Skarbowej w K. i Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w N.

o zapłatę

na skutek apelacji obu stron

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 1 sierpnia 2014 r. sygn. akt I C 292/06

1. zmienia zaskarżony wyrok nadając mu treść:

„ I. oddala powództwo,

II. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 14.400 zł (czternaście tysięcy czterysta złotych) tytułem kosztów procesu.”;

2. oddala apelację strony pozwanej w pozostałej części, a apelację strony powodowej w całości;

3. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 5.400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego;

4. wydatkami poniesionymi w postępowaniu apelacyjnym obciąża stronę powodową.

SSA Sławomir Jamróg SSA Grzegorz Krężolek SSA Robert Jurga

Sygn. akt : I ACa 1784/14

UZASADNIENIE

Strona powodowa, (...) SA w W. – poprzednio (...) SA - w pozwie skierowanym przeciwko Skarbowi Państwa - Dyrektorowi Izby Skarbowej w K. , Dyrektorowi Urzędu Kontroli Skarbowej w K. i Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w N. , domagała się zasądzenia kwoty 36 650 0000 złotych , z ustawowymi odsetkami od dnia 14 listopada 2005r oraz przyznania kosztów procesu.

Jak wynikało z motywów orzeczenia, uszczerbek , którego wyrównania domagała się powódka wynikał z wydania przez Inspektora Urzędu Kontroli Skarbowej w K. decyzji z dnia 27 grudnia 2001r o numerach(...) / , utrzymanych w mocy decyzjami Dyrektora Izby Skarbowej w K. z dnia 3 kwietnia 2002 o numerach(...)] oraz decyzji Naczelnika Urzędu Skarbowego w N. z dnia 21 listopada 2002r nr(...)o odpowiedzialności strony powodowej , jako osoby trzeciej , za zobowiązania podatkowe, stwierdzone tymi decyzjami.

Decyzje VAT I i VAT II zostały uchylone wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego w W.z dnia 24 listopada 2003r- sygn. (...) , jako niezgodne z prawem.

Na szkodę podlegającą wyrównaniu złożyły się zarówno rzeczywista strata w postaci : kosztów pozyskania dodatkowych źródeł finansowania działalności operacyjnej strony powodowej , korzystanie i obsługa gwarancji bankowej , emisja i koszty wykupu obligacji , pozyskanie kredytów , wydatki na koszty postępowań podatkowych oraz związanych z zabezpieczeniem kredytów i gwarancji, obsługi prawnej związanej z postępowaniami podatkowymi oraz kompensata negatywnych dla niej następstw finansowych koniecznej w jej sytuacji, wyprzedaży majątku spółki jak również konieczności zapłaty odsetek za opóźnienie w wykonaniu zobowiązań .

Ponadto złożyły się na ten uszczerbek utracone korzyści, w postaci nie osiągniętej marży, którą spółka mogła uzyskać, gdyby nie fakt wydania uznanych za bezprawne decyzji podatkowych i konieczność ich wykonania.

Ich wielkość (...) SA obliczyła w ten sposób , że oszacowała przychody ze sprzedaży możliwe do uzyskania w latach objętych założoną prognozą i na jej podstawie określiła wielkość potencjalnie możliwej do uzyskania marży, a następnie od tej wielkości odjęła tę , która odpowiadała marży rzeczywiście w przyjętym okresie uzyskanej. Różnica miała , zdaniem powódki, stanowić o rozmiarze utraconych korzyści.

W toku sporu spółka rozszerzyła podstawę faktyczną żądania wskazując ,że uszczerbek którego wyrównania się domaga pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym z faktem i sposobem zatrzymania byłego członka organów korporacyjnych spółki (...) , które później także zostało uznane za bezprawne. Okoliczności towarzyszące temu zdarzeniu , szczegółowo relacjonowane w mediach , wpłynęły negatywnie na wizerunek spółki z którą zatrzymany był powszechnie kojarzony.

W związku z tymi faktami , jako statio fisci pozwanego Skarbu Państwa powódka wskazała także Prokuraturę Apelacyjną w K. z polecenia której dokonano zatrzymania.

Reprezentująca Skarb Państwa Prokuratoria Generalna Skarbu Państwa domagała się oddalenia powództwa w całości oraz obciążenia przeciwniczki procesowej kosztami postępowania.

W swoim stanowisku procesowym zakwestionowała żądanie (...) SA zarówno co do zasady jak i co do wysokości wskazując , że podstawą normatywną dochodzonego roszczenia nie może zarówno art. 260 ustawy Ordynacja Podatkowa ani też art. 417§1 kc.

Zdaniem strony pozwanej pierwszy z wymienionych przepisów nie może mieć zastosowania albowiem ewentualną podstawą odpowiedzialności powódki za zaległości podatkowe nie są wskazane wyżej decyzje VAT I i VAT II ,

adresowane do zupełnie innego podmiotu - (...)SA, których niezgodność z prawem stwierdzono ale decyzja Naczelnika Urzędu Skarbowego w N. z dnia 21 listopada 2002r, która stwierdza tę odpowiedzialność spółki (...) SA, jako osoby trzeciej.

Ta decyzja, znak(...), nie była objęta ani postępowaniem wznowieniowym ani nie była uchylona jako niezgodna z prawem. Co więcej, należności, które na jej podstawie mogłyby zostać przypisane poprzedniczce prawnej (...) SA - nigdy jej nie obciążły albowiem zostały w całości, wobec niej umorzono, a na jej podstawie adresatka nigdy nie spełniała na rzecz Skarbu Państwa jakichkolwiek świadczeń natury podatkowej.

Podstawą odpowiedzialności Skarbu Państwa nie może też być norma art. 417§1 kc albowiem wydanie wskazanej wyżej decyzji z 21 listopada 2002r nastąpiło na wniosek powódki i nie było bezprawne. Ponadto nie zachodzi adekwatny związek przyczynowy pomiędzy sposobem działania Skarbu Państwa, a szkodą opisywaną przez powódkę.

Strona pozwana zwracała również uwagę, że jakkolwiek upublicznienie informacji o toczącym się postępowaniu podatkowym i jego wynikach mogło negatywnie wpłynąć na pogorszenie się wizerunku spółki tym nie mniej to upublicznienie nie wiązało się z zachowaniem funkcjonariuszy państwowych [pracowników organów skarbowych], którzy dochowali obowiązującej ich tajemnicy służbowej, w odniesieniu do okoliczności ujawnionych w jego ramach.

W odniesieniu do twierdzeń powódki, iż szkoda podlegająca wyrównaniu wynika także z faktu i okoliczności związanych z zatrzymaniem R. K. (1) i ich negatywnych konsekwencji dla wizerunku spółki na rynku, Skarb Państwa zaprzeczył, aby w związku z tym zatrzymaniem doszło do naruszenia prawa oraz by pomiędzy nim, a tak identyfikowaną szkodą, zachodził adekwatny związek przyczynowy tym bardziej, że zatrzymany nigdy nie był członkiem władz (...) SA czy też (...) SA / po podziale/ spółka przejmująca, nabyła ona jedynie część przedsiębiorstwa spółki podlegającej podziałowi, w zarządzie której zatrzymany zasiadał, ale z niego ustąpił, rezygnując także z przymiotu współnika jeszcze przed podziałem (...) SA.

Strona pozwana, z uwagi na datę w której doszło do rozszerzenia podstawy faktycznej żądania o okoliczności dotyczące zatrzymania, podniesione w piśmie procesowym powódki z dnia 22 czerwca 2011r, sformułowała także zarzut przedawnienia roszczenia o ile jego podstawą miałyby być te fakty.

Zakwestionowała również przydatność dla rozstrzygnięcia sprawy treści ekspertyzy przygotowanej na zlecenie powódki przez Kancelarię (...) - spółkę z o. o. w K., którą posłużyła się (...) SA dla wykazania zarówno rzeczywistej straty jak i, w szczególności, rozmiaru utraconych, na skutek wydania decyzji podatkowych, korzyści.

Argumentowała w tym kontekście, że taki sposób określenia rozmiaru podlegającego idemnizacji *lucrum cessans*, czyni tak opisany uszczerbek hipotetycznym, a zatem nie podlegającym wyrównaniu. Wniosek ten jest, zdaniem Skarbu Państwa, tym bardziej usprawiedliwiony gdy wziąć pod uwagę, że pogorszenie się wyników ekonomicznych spółki było spowodowane nie faktem wydania decyzji podatkowych, a zamianami na rynku produkcji i dystrybucji komputerów osobistych na którym prowadziła swoją działalność operacyjną o charakterze obiektywnym jak ten, że pojawiły się w tym czasie nowe, zagraniczne podmioty, działające w ramach sieci sprzedających tani sprzęt, skutecznie konkurujący z ofertą strony powodowej.

Wyrokiem z dnia 9 grudnia 2008r, Sąd Okręgowy w K., wydał wyrok wstępny, którym uznał żądanie strony powodowej za usprawiedliwione w zasadzie.

Na skutek apelacji Skarbu Państwa, Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 19 maja 2009r, w sprawie o sygnaturze (...), orzeczenie to uchylił i sprawę przekazał Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W motywach prawnych rozstrzygnięcia kasatoryjnego Sąd II instancji stanął na stanowisku, że brak było podstaw do wydania wyroku wstępnego, które wymaga uprzedniego stwierdzenia, iż spełnione są wszystkie materialnoprawne przesłanki dochodzonego w sprawie roszczenia, a do rozstrzygnięcia pozostaje jedynie spór obejmujący wysokość objętego żądaniem świadczenia.

Zatem w sprawie obejmującej roszczenie odszkodowawcze, na etapie wyrokowania wyrokiem wstępnym, następuje przesądzenie nie tylko o tym, że pozwany dopuścił się działania lub zaniechania rodzącego tę odpowiedzialność ale też, iż powód doznał szkody oraz, że pomiędzy zachowaniem pozywanego a szkodą zachodzi adekwatny związek przyczynowy.

Analizując na tym tle dokonane przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne ocenił, że ustaleniami tymi nie były objęte okoliczności dotyczące powstania po stronie powódki samego uszczerbku jak i istnienia związku przyczynowego pomiędzy nim a wydaniem decyzji podatkowych, których niezgodność z prawem stwierdzono. Rozważania Sądu niższej instancji w tym zakresie miały co najwyżej charakter hipotetyczny. Zatem nie było podstaw do przesądzenia istnienia samego roszczenia wskazanego w pozwie.

Sąd Apelacyjny, wydając rozstrzygnięcie stanął na stanowisku, że konieczne jest w sprawie przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego, która posłuży Sądowi nie tylko do stwierdzenia wysokości szkody ale samego jej istnienia oraz elementów związku przyczynowego, pomiędzy zdarzeniem opisywanym przez powódkę jako jej źródło, a uszczerbkiem podlegającym wyrównaniu.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy, Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 1 sierpnia 2014r :

- zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 1 090 459, 53 złotego z ustawowymi odsetkami od 15 listopada 2005r [pkt.I],

- w pozostałym zakresie powództwo oddalił [pkt II], oraz

- zasądził od (...) SA w W. na rzecz Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 14 400 złotych, tytułem kosztów procesu.

Sąd Okręgowy ustalił następujące fakty istotne dla rozstrzygnięcia :

Na podstawie planu podziału z dnia 30 maja 2001r, uzgodnionego pomiędzy (...) SA jako spółką przejmującą a (...) SA jako spółką ulegającą podziałowi przez wydzielenie, część majątku spółki dzielonej, która zachowała swój byt prawny, została przeniesiona na istniejącą spółkę (...) SA, która następnie zmieniła nazwę na (...) SA.

Nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników (...) SA, odbyte w dniu 21 września 2001r, podjęło m. in. uchwałę nr (...) o uczestnictwie spółki w podziale (...) SA oraz o związanym z jej podziałem w tej formie, podwyższeniem kapitału akcyjnego spółki.

Zgodnie z tym planem spółka przejmująca nabywała część składników majątku spółki dzielonej, tworzących przedsiębiorstwo w rozumieniu art. 55[1]kc, w tym w szczególności samą nazwę firmy (...), znaki towarowe, prawa do ksiąg handlowych, nieruchomości i ruchomości patenty i wzory użytkowe, wierzytelności. Przejęła zobowiązania oraz obciążenia związane z prowadzeniem przedsiębiorstwa. Z przejęcia zostały wyłączone szczegółowo określone w planie składniki majątkowe, które nadal stanowiły aktywa spółki dzielonej, która w związku z dokonanym podziałem zmieniła nazwę na (...) SA

Zgodnie z postanowieniem pkt 7 lit. j/ planu, w skład przedsiębiorstwa przejmowanego przez spółkę (...), następnie (...) SA, a obecnie (...) SA, weszły m.in. wierzytelności jakie wobec spółki dzielonej miały osoby trzecie.

Kapitał akcyjny spółki (...), na skutek udziału w podziale został podwyższony o kwotę 6 884 108 zł do wielkości 9 384 108 zł, a wszystkie akcje w podwyższonym kapitale zostały objęte przez akcjonariuszy spółki dzielonej.

W dniu 21 stycznia 2002r opisany podział przez wydzielenie, zmiana statutu, podwyższenie kapitału akcyjnego oraz zmiana firmy spółki (...) na (...) SA zostały ujawnione w KRS.

Pomiędzy (...) SA [uprzednio (...) SA] , a (...)SA [poprzednio (...) SA] , dniu 26 lutego 2002r została podpisana umowa na podstawie której (...) SA zobowiązała się przejąć na swój rachunek wszystkie kwoty należne lub poniesione przez drugą stronę po dniu wydzielenia , a wynikające ze zobowiązań podatkowych , w tym pokryć koszty związane z prowadzeniem postępowań dotyczących tego rodzaju zobowiązań .

Na podstawie postanowień tej umowy postępowania te prowadziła (...)SA , natomiast koszty stąd wynikające refakturowała na spółkę przejmującą. Z tytułu kosztów obsługi prawnej obciążenie to zamknęło się w kwocie łącznej 321 840 zł

Ponadto (...) SA zatrudniła dodatkowo w celu służenia pomocą zarządowi w związku z tymi postępowaniami doradcę podatkowego. S. C.. Był on zatrudniony od czerwca 2002r do sierpnia 2004r. Jego głównym zadaniem było wsparcie merytoryczne dla członków zarządu (...) SA w związku z prowadzonymi postępowaniami podatkowymi , związanymi ze stwierdzoną zaległości , a także przygotowanie dokumentów finansowych dla kancelarii prawnych i prokuratury.

Na doradztwo i inne , wskazane wyżej czynności związane ze spornymi decyzjami doradca poświęcał 3/4 swojego czasu. Ogólny koszt związany z jego zatrudnieniem zamknął się w kwocie 58 835, 65 zł.

W okresie od 21 marca 2000r do 7 listopada 2001r w spółce (...) SA [przed podziałem] została przeprowadzona kontrola skarbowa ,w ramach której zakwestionowano prawidłowość, z punktu widzenia określenia należności z tytułu podatku VAT , dokonywanego w latach 1998- 1999r eksportu komputerów na Słowację, które następnie były następnie , na powrót , przesyłane do Polski.

W następstwie jej wyników Inspektor Kontroli Skarbowej w Urzędzie Kontroli Skarbowej w K. , w dniu 27 grudnia 2001r , wydał decyzje o numerach od(...) , w których określił zaległości podatkowe w podatku od towarów i usług za lata 1998-1999, odsetki oraz dodatkowe zobowiązania podatkowe, tytułem sankcji, na łączną kwotę 16 500 000 zł , w tym zaległości z tytułu samego podatku VAT , na sumę 16 367 420, 70 zł

Na skutek odwołania adresata decyzji, (...) SA , Dyrektor Izby Skarbowej w K., decyzjami z dnia 3 kwietnia 2002r o numerach od (...) utrzymał w mocy decyzje organu I instancji.

Decyzją z dnia 21 listopada 2002r , wydaną na wniosek (...) SA - obecnie (...) SA , Naczelnik Urzędu Skarbowego w N. orzekł o odpowiedzialności spółki , jako osoby trzeciej za zaległości podatkowe (...) SA, na ogólną kwotę 17 501 841, 80 złotego , uznając , że podstawą tej odpowiedzialności jest norma art. 112 §1 ustawy Ordynacja podatkowa [w ówczesnym brzmieniu] albowiem (...) SA ,w wyniku podziału , przejął większość elementów przedsiębiorstwa spółki dzielonej , zatem jest jego nabywcą w rozumieniu art. 55 [1] kc.

Decyzją z dnia 22 stycznia 2003r , Naczelnik Urzędu Skarbowego w N. umorzył (...) SA zaległość podatkową z tytułu podatku VAT za okres od lutego 1998 r do grudnia 1999r , za którą (...) SA miała potencjalnie odpowiadać w oparciu o wskazaną wyżej decyzje z 21 listopada 2002r W jej sentencji stwierdzano , iż umorzenie to odnosi się również do należności odsetkowej.

W realizacji wskazanych wyżej ostatecznych decyzji z 27 grudnia 2001r. spółka (...) wpłacała na rachunek (...)SA pieniądze mające służyć uregulowaniu stwierdzonych zaległości podatkowych .

W ten sposób przekazała ogółem kwotę 16 milionów złotych , dokonując tego w miesięcznych ratach.

Środki na ten cel spółka gromadziła poprzez:

- zaciągnięcie kredytu w banku (...) SA na kwotę 15 000 000 złotych , którego zabezpieczeniem, była nieruchomości kredytobiorcy położona w N. oraz

- emisję obligacji , które objęła spółka zależna, (...) SA.

W związku z tą emisją, a także zaciągnięciem kredytu, w (...)Banku SA, który był głównym akcjonariuszem O., spółka poniosła koszty tak samej obsługi emisji jak również odsetek i prowizji banków kredytodawców jak również te, które były związane z koniecznością ustanowienia zabezpieczeń rzeczowych w postaci hipotek.

Łącznie z tych tytułów (...) SA poniosła na pokrycie kosztów dwóch emisji obligacji 500 040, 95 zł a na pokrycie kosztów zabezpieczeń rzeczowych zaciągniętych zobowiązań kredytowych w (...) SA, 23 365, 60 zł

Ponadto na potrzeby zabezpieczenia wzajemnych, opartych na porozumieniu z 26 lutego 2002r, rozliczeń finansowych z tytułu wskazanych wyżej zobowiązań podatkowych pomiędzy (...) SA i (...) SA, została ustanowiona w (...) Banku SA gwarancja bankowa, a wydatki z tym związane także obciążły spółkę przejmującą. Kwoty tych obciążeń odpowiadały kwocie prowizji banku w wysokości 202 996, 23 zł oraz odsetek w wysokości 305 221,10 zł

W związku wydaniem decyzji podatkowych trzeci z banków, który dotąd współfinansował działalność operacyjną (...) SA / przed podziałem/ (...) Bank (...) SA, praktycznie zaniechał dalszej akcji kredytowej.

Takie przeznaczanie pozyskiwanych, w opisany w powyższy sposób środków finansowych, nie spowodował jednak ażeby którykolwiek z dotychczasowych dostawców O. zerwał z nim współpracę handlową. Zmiana dotychczasowych warunków, na których dotąd odbywała się polegała na tym, że kontrahenci zaczęli żądać dokonywania przedpłat w wysokości sumy zamówienia przed dostawą towaru, a np. spółka (...) ograniczyła współpracę do takich rozmiarów dostaw, które wartościowo odpowiadały kwocie udzielonej wcześniej gwarancji bankowej w wysokości miliona dolarów.

Nie można też potwierdzić/ dla braku dostatecznych ku temu dowodów/ aby (...) SA poniósł szkodę z tytułu twierdzonego odmawiania przez kontrahentów udzielania spółce kredytów kupieckich, na zakup części i podzespołów do produkcji komputerów, w okresie po wydaniu decyzji podatkowych, które są źródłem sporu stron.

Z dalszych ustaleń Sądu I instancji wynika, że spółka (...) nie była pozbawiona możliwości udziału w przetargach na dostawę sprzętu komputerowego dla instytucji publicznych, w tym dla Ministerstwa Edukacji Narodowej. Przygotowywała własne oferty, zamierzając w nich uczestniczyć, ostatecznie z tego udziału rezygnując.

(...) SA realizował w latach 1996- 2002r dostawy sprzętu komputerowego m. in dla Państwowego Komitetu Celnego Ukrainy, Elektrowni (...), Banku (...) Ukrainy, Państwowej Podatkowej Administracji Ukrainy. Od 30 kwietnia 2000r działał na terenie tego kraju agent (...) SA, który wobec tych podmiotów obsługiwał w imieniu spółki z N. zawarte kontrakty.

Wydanie decyzji podatkowych VAT I i VAT II nie wpłynęło na realizację tych kontraktów, w tym na dostawę komputerów do Państwowej Administracji Podatkowej Ukrainy. Wszystkie spośród nich zakończyły się końcem 2002r, a później (...) SA nie podejmował już aktywności handlowej na tym rynku.

Jak ustalił także że Sąd I instancji, w dniu 2 lipca 2002r, związku z prowadzonym postępowaniem dotyczącym zobowiązań podatkowych stwierdzonych decyzjami z 27 grudnia 2001r, został zatrzymany R. K. (1). O zatrzymaniu i jego okolicznościach szeroko informowały media. Z nich o zatrzymaniu dowiedzieli się członkowie zarządu O.

Postępowanie karne wobec zatrzymanego zostało prawomocnie umorzone, a wyrokiem z dnia 17 października 2005r, Sąd Okręgowy w K. zasądził na jego rzecz od Skarbu Państwa kwotę 5 000 złotych, tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, oceniając, że zatrzymanie było oczywiście niesłuszne, o czym świadczy z jednej strony to, iż śledztwo w związku z którym do niego doszło, zostało prawomocnie umorzone, a z drugiej dlatego, że R. K. nie podejmował żadnych działań, które mogły wskazywać, iż będzie utrudniał tok postępowania prowadzonego z jego udziałem. Wyrok Sądu I instancji został utrzymany w mocy orzeczeniem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 11 lipca 2006r.

Zatrzymanie R. K. odbiło się szerokim echem wśród kontrahentów spółki (...), a także analityków gospodarczych.

Wyrokiem z dnia 24 listopada 2003r , w sprawie o sygnaturze (...), powiększony skład Naczelnego Sądu Administracyjnego , na skutek rozpoznania skargi (...) SA, uchylił , jako wydane niezgodnie z prawem , wskazane wyżej decyzje Dyrektora Izby Skarbowej w K. z dnia 3 kwietnia 2002 i poprzedzające je decyzje organu I instygacji z 27 grudnia 2001r.

W dniu 6 sierpnia 2004r pomiędzy (...) SA I (...)SA, doszło do zawarcia porozumienia ,w którym, nawiązując do umowy zawartej przez strony w dniu 26 lutego 2002r spółki postanowiły , że w sytuacji gdyby (...)SA uzyskała zwrot środków wpłaconych tytułem zapłaty zaległości podatkowych , przekaże je (...) w terminie siedmiu dni.

Wobec treści wyroku NSA na rzecz spółki (...) SA została zwrócona ogółem kwota około 18 000 000 złotych , w tym około 2 000 000 zł stanowiły odsetki.

W maju 2005r (...) SA sprzedała centralę telefoniczną znajdującą się w jej oddziale w M.. Było to związane z jego likwidacją o której zdecydowano w ramach planu restrukturyzacji spółki. Była ta czynność uzasadniona ekonomicznie i dla spółki opłacalna , zważywszy na uzyskana za nią cenę 485 008, 75 zł.

W dniu 14 listopada 2005r , powódka wystąpiła do Dyrektora Izby Skarbowej w K. , na podstawie art. 261 §2 ustawy Ordynacja podatkowa, o zapłatę kwoty 35 650 000 złotych ,tytułem odszkodowania w związku z konsekwencjami finansowymi dla (...) SA wydania decyzji podatkowych z 27 grudnia 2001r.

Organ podatkowy odmówił spełnienia tego świadczenia argumentując , że spółka nie była adresatem tych decyzji-[była nim (...)SA] , wobec czego wnioskująca o to świadczenie nie ma , w rozumieniu tego przepisu, legitymacji aby skutecznie ubiegać się o nie.

Z dalszej części ustaleń wynika , że prognoza wielkości przychodów , która stała się podstawą dla określenia przez powódkę , za pośrednictwem zleconego przez nią prywatnego opracowania spółki (...), wysokości utraconej marży , która miała odpowiadać szkodzie (...) SA wywołanej wydaniem niezgodnych z prawem decyzji podatkowych VAT I i VAT II pod postacią lucrum cessans , ma charakter hipotetyczny.

Sąd odwołując się do wniosków opinii biegłej z zakresu rachunkowości i ekonomiki przedsiębiorstw E. K.skonstatował , że brak było podstaw do budowania prognozy zakładającej zwiększanie się w każdym roku założonego w niej czasokresu sprzedaży produktów spółki, skoro zależało to od wielu czynników zewnętrznych dotyczących rynku komputerowego jako takiego , na które spółka nie miała wpływu.

Założenie konstrukcyjne dla określenia skali tego uszczerbku ma charakter tylko teoretyczny także dlatego , że jako punkt wyjścia dla czynienia dalszych założeń co do stałego wzrostu sprzedaży w latach kolejnych , przyjmuje rok 2001 kiedy już odnotowano istotne pogorszenie sytuacji na rynku IT na którym spółka prowadziła działalność , wobec którego założenie to było nietrafne.

W ramach rozważań prawnych Sąd Okręgowy uznając , iż jest związany poglądami prawnymi , które wyraził Sąd Apelacyjny wydając orzeczenie kasatoryjne z dnia 19 maja 2009r i stając na stanowisku , że zostały przez (...)SA wykazane przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa za bezprawne działanie funkcjonariuszy publicznych , wymienione w art. 417 §1 kc w brzmieniu obowiązującym w dacie zdarzeń , z którymi powódka wiązała doznany uszczerbek , przy uwzględnieniu wykładni tej normy dokonanej przez Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 4 grudnia 2001r . sygn. SK 18/00, publ OTK 2001/8 poz. 256/, skoncentrował swoją uwagę na ocenie skali szkody jaką Skarb Państwa jest zobowiązany wyrównać powódce w związku z konsekwencjami finansowymi jakie spółce przyniosło wydanie decyzji podatkowych ,które zostały uznane przez Naczelną Sąd Administracyjny za niezgodne z prawem.

Dokonując analizy zdarzeń z którymi (...) SA , wiązała poszczególne uszczerbki , wyrównania których domagała się uznał , że :

a/ skuteczny jest , podniesiony przez Skarb Państwa , zarzut przedawnienia roszczenia odszkodowawczego o ile jego podstawę faktyczną miałyby stanowić okoliczności towarzyszące zatrzymaniu , w dniu 2 lipca 2002r R. K. (1) , które następnie zostało uznane za oczywiście niesłuszne.

Zważywszy na datę w jakiej członkowie zarządu (...) SA dowiedzieli się o tym zatrzymaniu oraz dzień w którym o to zdarzenie powódka rozszerzyła podstawę faktyczną powództwa / pismo procesowe z 22 czerwca 2011r / , odwołując się do brzmienia art. 442 kc , w brzmieniu obowiązującym w dniu zdarzenia mającego szkodę powodować , zarzut ten uznał za usprawiedliwiony.

Ponadto wskazał , że zatrzymanie R. K. (1) nie pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą zidentyfikowaną przez powódkę , skoro zatrzymany już dużo wcześniej przestał pełnić jakiejkolwiek funkcje w organach korporacyjnych (...) SA / przed podziałem / , nie mając , tym bardziej , żadnych związków z organami spółki po podziale , nie będąc także akcjonariuszem, (...) SA bezpośrednio przed podziałem ani spółki , która zwiększyła swój majątek w jego wyniku.

Odwołując się w szczególności do złożonych w sprawie opracowań eksperckich biegłej E. K. , za zasadną uznał część roszczenia (...) SA , w ramach którego dochodziła ona wyrównania przez przeciwnika procesowego rzeczywistej straty. Uznał je za usprawiedliwione w zakresie kwoty łącznej 1 090 459, 53 złotego.

Na kwotę te złożyły się , uznane przez Sąd I instancji za pozostające w normalnym związku przyczynowym z wydaniem decyzji podatkowych , koszty , które poniosła (...) SA na :

a/ na pozyskanie dodatkowych źródeł finansowania przeznaczonych na pokrycie stwierdzonych decyzjami z 27 grudnia 2001r zaległości podatkowych. Były to koszty obsługi dwóch emisji obligacji w łącznej wysokości 500 040, 95 zł ,

b/ pokrycie kosztów związanych z gwarancją bankową udzieloną przez (...) Bank SA , która miała zabezpieczać wzajemne rozliczenia pomiędzy (...) SA i (...) SA w związku dokonanym podziałem przez wydzielenie. Była to, ustalona do daty wydania wyroku przez NSA , kwota należnej z tego tytułu bankowi prowizji – 202 996,23 zł - oraz należność odsetkowa w łącznej sumie 305 221, 10zł ,

c/ ustanowienie hipotek , mających zabezpieczać spłatę kredytu udzielonego (...) SA przez Bank (...) SA , w łącznej wysokości 23 356, 60 zł ,

d/ wynagrodzenie należne doradcy podatkowemu , który służył pomocą zarządowi, w okresie prowadzenia postępowania podatkowego , odpowiadającego sumie 58 835, 65 złotego.

Pozostałe elementy rzeczywistej straty wskazane przez powódkę zostały ocenione jako nie dowiedzione w ramach postępowania rozpoznawczego lub jako nie pozostające w związku przyczynowym z faktem wydania decyzji , ocenionych jako niezgodne z prawem.

Jako w całości bezzasadną ocenił Sąd Okręgowy tę część roszczenia spółki (...) w ramach , którego domagała się wyrównania utraconych korzyści,

Analizując sposób konstrukcji tego uszczerbku przyjęty przez żądającą , przez pryzmat treści opracowań biegłej E. K. uznał , że tak zidentyfikowany uszczerbek ma charakter szkody hipotetycznej , która jako taka nie podlega wyrównaniu.

Rozstrzygając o żądaniu przyznania odsetek za opóźnienie , Sąd I ocenił , iż tożsame z wezwaniem do spełnienia świadczenia odszkodowawczego było złożenie w dniu 14 listopada 2005r wniosku do Dyrektora Izby Skarbowej o wypłatę odszkodowania na podstawie art. 261 § 2 ustawy Ordynacja podatkowa. Tym samym od dnia następnego

[15 listopada 2005r] , Skarb Państwa pozostawał w opóźnieniu w spełnieniu tej części tego świadczenia , które jest uzasadnione.

Podstawą rozstrzygnięcia o kosztach sporu była norma art. 100 kpc , w ramach zastosowania której Sąd uwzględnił w jakim zakresie żądanie powódki zostało uznane za zasadne i w jakiej stronie przeciwna skutecznie obroniła się przed nim.

Apelacje od tego wyroku złożyły obydwie strony .

Skarb Państwa , zaskarżając orzeczenie z dnia 1 sierpnia 2014r, w części uwzględniającej żądanie pozwu oraz rozstrzygającej o kosztach sporu , domagał się zmiany wyroku i oddalenia powództwa w całości oraz obciążenia powódki kosztami procesu w kwocie 19 800 złotych , przyznanych na rzecz Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa.

Jako wniosek ewentualny sformułował żądanie uchylenia rozstrzygnięcia w zaskarżanej części i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Wniósł również o obciążenie powódki kosztami postępowania apelacyjnego.

Środek odwoławczy został oparty na następujących zarzutach :

-naruszenia prawa procesowego , w sposób mający istotny wpływ na wynik sprawy , a to :

a/ art. 233 §1 kpc, w następstwie wadliwej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i dopuszczenia do sprzeczności dokonanych ustaleń faktycznych z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego wobec przyjęcia , że

- strona powodowa zawarła z (...) SA porozumienie na podstawie którego przejęła na siebie ekonomiczny ciężar decyzji podatkowych , które później zostały uznane za niezgodne z prawem , będąc do jego zawarcia przymuszona istnieniem po jej stronie solidarnej odpowiedzialności za zobowiązania z nich wynikające .

- koszty ustanowienia gwarancji bankowej były takimi , które powódka musiała rzeczywiście ponieść , mimo braku do takiego wniosku dostatecznych dowodów ,

- wydatki związane z zatrudnieniem przez powódkę doradcy podatkowego pozostają w związku przyczynowym z wydaniem decyzji podatkowych mimo , że jedyną decyzją rzeczywiście adresowaną do (...) SA - decyzją Naczelnika Urzędu Skarbowego w N. z dnia 21 listopada 2002r - została oceniona jako nie będąca podstawą odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa.

b/ art. 67 kpc jako następstwa nie wskazania w tenorze zaskarżanego wyroku jednostek organizacyjnych Skarbu Państwa z których działalnością wiąże się uwzględnione w części roszczenie , w sytuacji gdy z treści motywów wyroku wynika , iż tylko działanie niektórych z nich , spośród wskazanych przez stronę powodową, zdaniem Sądu, miało zrodzić tę odpowiedzialność,

c/ art. 108 §1 i 2 kpc jako konsekwencji nie uwzględnienia, w ramach rozstrzygnięcia o kosztach procesu, tej ich części , których podstawą był wynik postępowania apelacyjnego , po przeprowadzeniu którego Sąd II instancji wydał wyrok kasatoryjny , w odniesieniu do orzeczenia wstępnego, powierzając Sądowi ponownie rozstrzygającemu spór, ich rozliczenie pomiędzy stronami ,

- naruszenia prawa materialnego w następstwie :

a/ niewłaściwej wykładni art. 531 §1 ustawy kodeks spółek handlowych i w jej następstwie zastosowanie tego przepisu do stanu faktycznego , który nie odpowiadał hipotezie tego przepisu , a w wobec tej nieprawidłowości niepoprawne

uznanie , że strona powodowa stała się następcą prawnym podatnika , w zakresie zobowiązań podatkowych , na skutek przyjęcia planu podziału spółki dzielonej.

b/ naruszenia art. 112§1 w zw z art. 108§1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r - Ordynacja podatkowa, wobec nietrafnego nie zastosowania tego przepisu , co było następstwem chybionego przyjęcia , że powódka stała się następcą prawnym podatnika w zakresie zobowiązań podatkowych z dniem przejęcia części jego majątku ,

c/ naruszenia art. 107 §1 w zw z art. 108 §4 oraz 93 §6 Ordynacji podatkowej , w brzmieniu obowiązującym w dniu 21 stycznia 2002 [dacie ujawnienia podziału przez wydzielenie, w Krajowym Rejestrze Sądowym] wobec niezasadnego niezastosowania tego przepisu i oceny , że strona powodowa jest solidarnie odpowiedzialna z (...)SA za jej zobowiązania podatkowe a spółka , która w wyniku podziału zachowała swój byt prawny , dysponowała roszczeniem regresowym z tego tytułu wobec strony powodowej,

d/ naruszenia art. 361 §1 kc w zw z art. 78 Ordynacji podatkowej , którego następstwem było nie uwzględnienie , w ramach określania rozmiaru szkody poniesionej przez powódkę , faktu , że obok należności głównej została jej przez organ podatkowy zwrócona należność odsetkowa , mająca kompensacyjny charakter,

e/ naruszenia art. 361 §1 kc wobec sformułowania przez Sąd Okręgowy nietrafnego wniosku , iż normalnym następstwem wydania decyzji podatkowej jest przejęcie obowiązków podatkowych przez podmiot , który z podatnikiem zawiera w tej materii porozumienie cywilnoprawne.

Nieprawidłowość decydująca o trafności tego zarzutu miała wynikać, zdaniem apelującego także stąd , iż na poczet rzeczywistej straty podlegającej wyrównaniu przez Skarb Państwa, Sąd zaliczył wydatki poniesione przez powódkę w czasie , kiedy nie była odpowiedzialna za należności podatkowe oraz te , których poniesienie przez nią nie zostało udowodnione,

f/ naruszenia art. 417 §1 kc i 361 §1 kc , wobec nietrafnego uznania , że decyzje podatkowe nie będąc adresowane do strony powodowej , odniosły bezpośredni skutek w sferze jego praw , a wobec tego jest ona czynnie legitymowana do występowania z powództwem odszkodowawczym.

g/ naruszenia art. 362 kc przez jego niezastosowanie w sprawie mimo , że opisane przez (...) SA uszczerbki majątkowe były konsekwencją zupełnie swobodnej decyzji biznesowej strony powodowej,

Wniesioną przez siebie apelacją (...) SA , objęła tę część wyroku z dnia 1 sierpnia 2014r , którą powództwo zostało oddalone oraz tę , którą Sąd I instancji rozstrzygnął o kosztach procesu.

Strona powodowa we wnioskach środka odwoławczego domagała się w pierwszej kolejności zmiany wyroku w zaskarżonej części i uwzględnienia żądania pozwu w całości oraz obciążenia przeciwnika kosztami procesu.

Jako wniosek ewentualny sformułowała żądanie uchylecia rozstrzygnięcia Sądu I instancji w zaskarżanej części i przekazania sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania.

Ponadto, na podstawie art 380 kpc, domagała się oceny trafności decyzji procesowych Sądu Okręgowego na podstawie których oddalił on wnioski dowodowe powódki.

Środek odwoławczy został oparty na następujących zarzutach :

- naruszenia prawa procesowego w sposób mający wpływ na wynik sprawy , a to :

a/ art. 233 §1 kpc wobec nietrafnego oparcia ustaleń faktycznych i wniosków prawnych, które zdecydowały o treści rozstrzygnięcia, na treści opinii biegłego E. K.zawierających szereg wad metodologicznych , stwierdzeń niezgodnych z treścią dokumentów zgromadzonych w sprawie, a także takich , których poprawność merytoryczna budziła zastrzeżenia powódki , które nie zostały przez biegłą usunięte w drodze dodatkowych wyjaśnień. Wady te, które

apelująca obszernie przytoczyła , jej zdaniem, całkowicie dyskwalifikują przydatność tych opracowań dla wydania rozstrzygnięcia, a posłużenie się nimi przez Sąd I instancji , decyduje o wadliwości tegoż, w zaskarżonym zakresie.

Zarzut ten ,w ocenie skarżącej , został zrealizowany również w następstwie dokonania oceny zgromadzonych dowodów w sposób sprzeczny z kryteriami oceny swobodnej wymienionymi w tym przepisie , co doprowadziło w swoich konsekwencjach do wadliwych ustaleń faktycznych. To na czym polega ta sprzeczność, zdaniem (...) SA , skarżąca także szczegółowo określiła.

W jej ocenie zarzut przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów jest usprawiedliwiony także wobec niepoprawnej oceny relacji świadków zawnioskowanych przez powódkę , których depozycji Sąd I instancji nietrafnie nie obdarzył wiarygodnością.

b/ art. 217 §1 kpc w zw z art 207 §1 kpc , jako konsekwencji oddalenia wniosków dowodowych strony powodowej bez podania przyczyn takiej decyzji w motywach zaskarżonego wyroku,

c/ art. 290 kpc , jako następstwa nie uwzględnienia wniosku (...) SA o przeprowadzenie dowodu z opinii odpowiedniego instytutu naukowego lub badawczo - naukowego , a tylko takie opracowanie na tle skomplikowanego stanu faktycznego sprawy , w zakresie konsekwencji decyzji podatkowych i zatrzymania R. K. dla kondycji finansowej spółki i jej wizerunku w oczach dotychczasowych i potencjalnych kontrahentów, pozwoliłoby na prawidłowe rozstrzygnięcie sprawy,

d/ art. 278 kpc wobec poczynienia części ustaleń i ocen prawnych [w zakresie przyczyn zapaści na rynku usług IT w okresie doniosłym dla rozstrzygnięcia oraz wartości rynkowej jednego ze składników majątkowych spółki- centrali telefonicznej w M.] bez zasięgnięcia koniecznej w tym zakresie opinii biegłego .

e/ art. 328 §2 kpc , jako następstwa nie uwzględnienia w motywach zaskarżonego wyroku szeregu okoliczności , podnoszonych przez skarżącą bez wyjaśnienia przyczyn tego zaniechania,

f/ art. 322 kpc , w konsekwencji nie zastosowania tego przepisu dla określenia rzeczywistego rozmiaru szkody poniesionej przez stronę powodową,

- naruszenia prawa materialnego a to :

a/ art. 117 §1 i 2 kc w zw z art. 442 kc i 123 §1 kc a także art. 5 kc , wobec nieuzasadnionego podzielenia przez Sąd Okręgowy zarzutu przedawnienia podniesionego przez stronę pozwaną wobec roszczenia odszkodowawczego o ile podstawą dla jego sformułowania były fakty związane z zatrzymaniem R. K. (1) , oraz nie rozważenia przez Sąd , iż podniesienie tego zarzutu stanowi przejaw nadużycia prawa podmiotowego.

b/ art. 361 §2 kc , jako konsekwencji nietrafnego uznania przez , iż szkoda w postaci utraconych korzyści może być jedynie wówczas uznana za udowodnioną jeżeli strona powodowa wykaże utratę poszczególnych składowych tejże, a dla nałożenia obowiązku jej wyrównania nie jest wystarczające udowodnienie tego jak przedstawiałaby się sytuacja poszkodowanego podmiotu , gdyby zdarzenie szkodzące nie miało miejsca.

Wada ta miała , zdaniem skarżącej , zostać zrealizowana także wobec nietrafnego uznania przez Sąd I instancji , że zaciągnięcie przez (...) SA kredytu celowego na obsługę kontraktu ze spółką (...) i jego konsekwencje finansowe dla sytuacji kredytobiorcy, nie pozostają w adekwatnym związku przyczynowym z bezprawnymi decyzjami podatkowymi, a także przez to , iż Sąd I instancji , w sposób nieusprawiedliwiony, ograniczył zakres przyznanego odszkodowania z tytułu poniesionych kosztów obsługi obligacji , nie uwzględniając , że ich emisja miała nie tylko posłużyć zabezpieczeniu finansowemu rozliczeń pomiędzy (...) SA i (...)SA ale także na inne potrzeby finansowe spółki , pozostające w związku z wydaniem tych decyzji . Zatem jako element uszczerbku powinny by wzięte pod uwagę wszystkie , a nie tylko część wydatków związanych z tą emisją,

Nieprawidłowość prowadząca do naruszenia tego przepisu polegała, zdaniem skarżącej, także na tym, iż w ramach przyznanego powódce odszkodowania Sąd nie uwzględnił wydatku na pokrycie kosztów przygotowania prywatnej ekspertyzy spółki (...), która posłużyła powódce do określenia rozmiaru uszczerbku, którego doznała na skutek wydania tych decyzji,

c/ art. 361 §1 kc, w następstwie sformułowania wadliwej oceny, iż pomiędzy zatrzymaniem R. K. (1), a twierdzoną przez skarżącą utratą reputacji spółki (...) na rynku, nie zachodzi adekwatny związek przyczynowy,

d/ art. 361 §1 i 2 kc wobec :

- przyjęcia przez Sąd Okręgowy, że szkoda podlegająca naprawieniu istnieje jedynie wówczas, gdy uszczerbek jest bezpośrednią konsekwencją zdarzenia szkodzącego

- uznania, że usprawiedliwiona ekonomicznie sprzedaż składnika majątkowego [centrali telefonicznej w M.] wyklucza zaliczenie straty wynikającej z tej sprzedaży, jako elementu szkody podlegającej wyrównaniu,

Ponadto, zdaniem skarżącej, Sąd Okręgowy dopuścił się, w części, również nierozpoznania istoty sprawy albowiem nie odniósł się do tego elementu szkody poniesionej przez (...) SA, która wynikała z upadłości spółki (...) SA, której akcje (...) SA nabyła w czasie wydania decyzji podatkowych, a której nie mogła wspierać w zaplanowany przez siebie sposób później, wobec własnych trudności finansowych wynikających z konsekwencji tych decyzji.

Na podstawie art. 380 kpc, (...) SA domagała się oceny przez Sąd Odwoławczy decyzji procesowych Sadu I instancji o oddaleniu wniosków dowodowych zgłoszonych przez nią, a w następstwie tej weryfikacji i uznania, iż były nietrafne, uzupełnienie postępowania dowodowego przed Sądem II instancji i dopuszczenie dowodów z:

- dokumentów znajdujących się w (...) Bank SA i (...) SA stanowiących analizy sytuacji finansowej (...) SA w okresie lat 2002-2004r z punktu widzenia zdolności kredytowej spółki [w związku decyzją Sądu Okręgowego w odniesieniu do tych dokumentów skarżąca podnosiła także zarzut materialny naruszenia art. 104 ust. 3 ustawy prawo bankowe],

- opinii biegłego lub instytutu naukowego dla stwierdzenia sposobu finansowania działalności strony powodowej w związku z wydaniem decyzji podatkowych w której upatrywała ona źródeł odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa, ograniczenia skali obrotów spółki, a także wydatków na badania i rozwój. Opracowanie to miało też odpowiadać na pytania, które zapalająca formułowała w piśmie procesowym, datowanym na 20 października 2009r .,

- dokumentów z posiedzenia komisji sejmowej, odbytego 11 marca 2003r, dla stwierdzenia jak R. K. (1) opisywał na nim zasięg informacji o fakcie jego zatrzymania a także jak szeroki zasięg miała debata z nim związana,

- sprawozdań finansowych, wskazanych przez powódkę spółek z branży komputerowej, konkurujących w latach 2001-2003 z (...) SA, dla potwierdzenia, że sytuacja na tym rynku, w tym czasie, nie była zła.,

- umowy pomiędzy powódką a spółka (...) dla stwierdzenia w oparciu o jakie dokumenty źródłowe spółka ta dokonywała analizy, która stała się podstawą określenia zakresu szkody doznanej przez powódkę.

Obydwie strony odpowiedziały wzajemnie na apelacje oponentów procesowych, odnosząc się szczegółowo do każdego z zarzutów w nich zawartych.

Strona pozwana dodatkowo rozwinęła swoje stanowisko w piśmie procesowym stanowiącym replikę na odpowiedź na apelację Skarbu Państwa.

W toku postępowania apelacyjnego Sąd II instancji uznał, że rozstrzygnięcie środków odwoławczych stron wymaga zastosowania przepisów prawa materialnego, których wykładnia budzi poważne wątpliwości.

Sformułował w związku z tym pytanie prawne o treści wskazanej w sentencji postanowienia z dnia 7 grudnia 2015r / k.3203 akt /

Postanowieniem z dnia 19 maja 2016r / k. 3284- 3291 akt / Sąd Najwyższy odmówił podjęcia uchwały uznając , że brak jest dostatecznych podstaw do udzielenia odpowiedzi ale w motywach swojego stanowiska wskazał m. in. że :

a/ podział spółki (...) SA jaki został ujawniony w Krajowym Rejestrze Sądowym w dniu 21 stycznia 2002r , traktowanym jako dzień w którym nastąpił , był podziałem spółki przez wydzielenie. Na jego podstawie spółka (...) SA / następnie (...) SA / , przejęła część majątku spółki dzielonej , która zachowując swój byt prawny zmieniła nazwę na Grupa (...) pl. SA .

b/ dokonany w ten sposób podział nie oznaczał sukcesji (...) SA wobec spółki dzielonej w zakresie stosunków publiczno - prawnych a szczególnie obowiązków podatkowych albowiem zobowiązanie podatkowe nie może obciążać określonego podmiotu bez uprzedniego istnienia po jego stronie obowiązku podatkowego. Dlatego w zakresie tego rodzaju obowiązków, reguła sukcesji wynikająca z normy art. 531 §2 kodeksu spółek handlowych , jakkolwiek dotyczy obowiązków o charakterze publicznym, nie ma zastosowania.

c/ podstawy do takiej sukcesji, w zakresie obowiązków tej natury , nie można w sposób uzasadniony upatrywać w treści art. 93 §6 ustawy ordynacja podatkowa , w brzmieniu obowiązującym w chwili podziału / wydzielenia/ , skoro tego rodzaju następstwo odnosiło się do sytuacji w której na skutek podziału dochodziło do utraty bytu prawnego spółki dzielonej / jej wykreślenia z rejestru / , co w przypadku spółki (...) SA [(...) SA, nie miało miejsca /

d/ wyłączenie przy podziale spółki przez wydzielenie sukcesji na podstawie art. 531 §1 i 2 k.s.h. , w odniesieniu do zobowiązań podatkowych powoduje , bez znaczenia dla rozpoznania niniejszej sprawy jest to , czy za zobowiązania spółki ulegającej podziałowi w ten sposób , związane ze składnikami majątku przypisanymi w planie podziału spółce przejmującej , odpowiada także spółka dzielona,

e/ wyłączne źródło powstania zobowiązań podatkowych stanowi przepis ustawy , wykluczając w tym zakresie autonomię woli stron.

f/ zakres odpowiedzialności odszkodowawczej obejmuje [poza wyjątkami wskazanymi w ustawie] jedynie podmioty bezpośrednio poszkodowane zdarzeniem szkodzącym, przeciwko komu bezpośrednio skierowane jest zachowanie sprawcy.

Ten ostatni element swojego stanowiska prawnego Sąd Najwyższy zaakcentował szczególnie, w kontekście zasięgu bezpośrednich skutków, uznanych za niezgodne z prawem decyzji VAT I i VAT II.

W reakcji na to stanowisko strona powodowa , w obszernym redakcyjnie stanowisku, wskazała na przyczyny , które jej zdaniem wskazują , że na podstawie art. 417 §1 kc o idemnizację doznanej szkody może ubiegać się także podmiot pośrednio poszkodowany / por. k.3317-3323 akt / Dla porządku należy wskazać , że Sąd Najwyższy odnotował również takie stanowiska orzecznicze, innych składów orzekających SN.

Rozpoznając apelacje , Sąd Apelacyjny rozważył :

Apelacja strony powodowej jest nieuzasadniona , natomiast środek odwoławczy Skarbu Państwa , będąc usprawiedliwionym w części, prowadzi do zmiany zaskarżonego wyroku w sposób wskazany w punkcie I i II orzeczenia Sądu II instancji.

Rozpoczynając ich ocenę od apelacji spółki (...) , w pierwszej kolejności odnosząc się do zarzutu naruszenia prawa procesowego poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, w części dotyczącej zeznań świadków M. W. , S. C. , S. Z. , M. J. i B. S. przypomnieć na wstępie, odwołując się do utrwalonego i podzielanego przez skład Sądu Apelacyjnego rozstrzygającego sprawę , stanowiska Sądu Najwyższego , wypracowanego na tle wykładni art. 233 §1

kpc , iż jego skuteczne postawienie wymaga od strony wykazania na czym , w odniesieniu do zindywidualizowanych dowodów polegała nieprawidłowość postępowania Sądu, w zakresie ich oceny i poczynionych na jej podstawie ustaleń.

W szczególności strona ma wykazać dlaczego obdarzenie jednych dowodów wiarygodnością czy uznanie, w odróżnieniu od innych, szczególnego ich znaczenia dla dokonanych ustaleń , nie da się pogodzić z regułami doświadczenia życiowego i [lub] zasadami logicznego rozumowania , czy też przewidzianymi przez procedurę regułami dowodzenia.

Nie oparcie stawianego zarzutu na tych zasadach , wyklucza uznanie go za usprawiedliwiony, pozostając dowolną , nie doniosłą z tego punktu widzenia polemiką oceną i ustaleniami Sądu niższej instancji.

/ por. w tej materii , wyrażające podobne stanowisko , powołane tylko przykładowo, orzeczenia Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2001, sygn. IV CKN 970/00 i z 6 lipca 2005 , sygn. III CK 3/05 , obydwa powołane za zbiorem Lex/

Ponadto nie można tracić z pola widzenia również , że swobodna ocena dowodów stanowi jeden z podstawowych elementów składających się na jurysdykcyjną kompetencję Sądu , który dowody bezpośrednio przeprowadza.

Ma to m. in. i takie następstwo , że nawet w sytuacji w której z treści dowodów można , w zakresie ustaleń , wyprowadzić równie logiczne , chociaż przeciwne do przyjętych przez Sąd I instancji wnioski , to zarzut naruszenia normy art. 233 §1 kpc , pomimo to , nie zostanie uznany za usprawiedliwiony.

Dopóty , dopóki ocena przeprowadzona przez Sąd ocena mieści się w granicach wyznaczonych przez tę normę procesową i nie doznały naruszenia wskazane tam jej kryteria , Sąd Odwoławczy obowiązany jest ocenę tę , a co za tym idzie także wnioski z niej wynikające dla ustaleń faktycznych , aprobować .

To w jaki sposób , jakkolwiek obszernie pod względem redakcyjnym, strona powodowa motywuje w tym zakresie stawiany zarzut , należy uznać go za nieusprawiedliwiony.

W miejsce rzeczowej , opartej na wskazanych wyżej zasadach krytyki tej oceny, skarżąca poprzestaje na wskazywaniu na fragmenty wypowiedzi tych osób , te , które w jej ocenie są zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy , natomiast nie podaje z jakich konkretnych powodów , biorąc pod uwagę kryteria oceny wymienione przez art. 233 §1 kpc ocena tych relacji przez Sąd I instancji jest nieprawidłowa.

Należy przy tym zauważyć , iż uznając , iż Sąd popełnił błąd w ramach oceny depozycji M. W., w odniesieniu do tego , że partnerzy (...) SA w ramach usług serwisowych mieli żądać zmian dotąd łączących strony umów, co wiązało się z utratą marży po stronie spółki odwołuje się tylko do własnej oceny depozycji tego świadka, nie wskazując innego źródła dowodowego , które mogłoby potwierdzić tę część jego wypowiedzi. Jedynym do czego skarżąca w tym zakresie odwołuje się jest stwierdzenie za wiarygodnością świadka przemawia to , że zajmowała stanowisko członka zarządu i dyrektora zarządzającego operacjami biznesowymi. Tymczasem w aktach brak jest potwierdzenia dokumentacyjnego tego rodzaju zmniejszenia się wysokości pozyskiwanych marż.

Podobnie należy ocenić argumentację , która ma wspierać zarzut niezasadnej oceny przez Sąd Okręgowy części depozycji pozostałych, wskazanych przez apelującą świadków: Z. S. i J. , którzy wyrażali jedynie swoje opinie na temat następstw wydania decyzji podatkowych dla ogólnej sytuacji finansowej spółki .

Te ich fragmenty do których odwołuje się w zarzucie skarżąca , co do trudności w pozyskaniu kredytów [szczególnie w warunkach gdy (...) SA zgromadziła środki niezbędne dla spłaty stwierdzonych zaległości podatkowych, tego jak istotne znaczenie dla kondycji spółki miało aresztowanie R. K. (1) , „ podcinając jej skrzydła „ stanowią jedynie subiektywne opinie zeznających , których zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy pozostały materiał dowodowy nie potwierdza.

W odniesieniu do zakwestionowanej oceny części zeznań świadka C., wskazać natomiast należy, że nie wypowiadał się on na temat tego, co składało się na jego wynagrodzenie, w tym, że koszt z tym związany stanowił także czynsz za mieszkanie. W związku z tym nie można w sposób zasadny negować tej oceny w sposób w jaki czyni to apelująca.

Odparcie stawianego zarzutu jest uzasadnione także dlatego, że naruszenie norm procesowych może zostać uznane za trafne tylko wówczas, jeżeli jego następstwa mają doniosłe znaczenie dla treści podjętego przez Sąd orzeczenia.

Przy przyjętej przez Sąd Apelacyjny koncepcji rozstrzygnięcia / o czym będzie mowa niżej /, kwestie faktyczne podane w relacjach wskazanych w ramach omawianego zarzutu świadków, mówiących o następstwach wydania decyzji VAT I VAT II oraz zatrzymania R. K. (1) dla sytuacji wizerunkowej spółki takiego znaczenia są pozbawione.

Podnosząc zarzut naruszenia art. 233 §1 kpc, strona powodowa odnosi go przede wszystkim do niepoprawnej, jej zdaniem, oceny opinii biegłej E. K. (1), kwestionując zarówno aprobatę Sądu I instancji dla przyjętej przez nią metodologii ustalenia poniesionej przez (...) SA rzeczywistej straty, wywołanej wydaniem decyzji VAT I i VAT II, jej wniosków w zakresie ustalenia jej rozmiarów, a także tego w jaki sposób ekspertka wypowiedziała się co do sposobu określenia przez (...)szkody w postaci utraconych korzyści i możliwości określenia ich rozmiaru ilościowego, w świetle zaoferowanych przez powódkę dowodów.

Zasadnicza część argumentów, które zostały powołane dla uzasadnienia tej krytyki nie może być uznana za trafną.

W pierwszej kolejności zauważyć należy, że - jak trafnie zawraca na to uwagę strona pozwana w odpowiedzi na apelację - krytyka ta nie uwzględnia, że to powódka poprzez wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego oznaczyła zakres zadania eksperckiego, czyniąc to w sposób bardzo ogólny. Oto w piśmie z 12 lipca 2007r, w którym wniosek ten zgłosiła, postulowała aby przedmiotem opracowania była szkoda poniesiona przez nią na skutek wydania decyzji podatkowych.

Przy czym, według jej ówczesnego żądania procesowego opinię tę miał sporządzić biegły z zakresu finansów przedsiębiorstw. Dopiero później, bo w piśmie z dnia 20 października 2009r wskazała, iż opiniodawca powinien być specjalista z zakresu ekonomiki przedsiębiorstw z uprawnieniami rewidenta. Powódka nie wnosiła aby autor opracowania był specjalistą także z zakresu rynku na którym prowadziła swoją działalność spółka (...) SA / rynek IT /

Co więcej, jak również zasadnie podkreślała to strona pozwana, jedynymi materiałami, które zostały przedstawione przez powódkę dla wykazania faktu poniesienia szkody w obu jej postaciach były te, którymi posłużyła się spółka (...) , która działając na jej zlecenie, przygotowywała prywatne opracowanie określające skalę doznanego uszczerbku, a do którego wniosków wprost, nie tylko formułując żądanie odszkodowawcze ale także konsekwentnie podczas całego postępowania (...) SA odwoływała się.

Taka sytuacja decydowała o tym, że opracowania biegłej K. w tym to, które, po jej uzupełnieniach w formie pisemnej i ustnie / k. 1436-1466, k. 1874 i n. oraz jej ustne wyjaśnienia na rozprawie z dnia 11 czerwca 2014r/ zostało uznane za mające pełny walor dowodowy i stanowiło podstawę dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń i ocen prawnych, opierało się przede wszystkim na tych dokumentach, stanowiąc formę weryfikacji, przez pryzmat wiedzy specjalistycznej biegłego stwierdzeń z tego prywatnego opracowania wynikających.

Trzeba także dodać, co biegła podkreślali w swoich wypowiedziach opiniodawczych, że wnioski przez nią formułowane opierają się także na dodatkowych danych, przedłożonych na jej wniosek przez władze spółki, a także treści wypowiedzi członków organów korporacyjnych (...) SA, w ramach publikowanych sprawozdań finansowych i części opisowych do nich, [w tym wypowiedzi o okolicznościach faktycznych] za okresy doniosłe dla rozstrzygnięcia. Biegła eksponowała także to, że uwzględniała także treść roszczenia procesowego limitowanego żądaniem oraz w szczególności okolicznościami faktycznymi powołanymi dla jego uzasadnienia.

Stąd też te wszystkie elementy , które składają się na krytykę opinii biegłej i jej nietrafnej , zadaniem skarżącej, aprobaty ze strony Sądu I instancji , które odnoszą się do przyjętej metodologii przedstawianego opracowania i jego uzupełnień nie może być uznane za trafne.

Nie ma też racji skarżąca gdy , w ramach omawianego zarzutu, neguje wnioski ekspertki co do dających się potwierdzić , w zaoferowanych przez powódkę dowodach , rozmiarów spowodowanej wydaniem decyzji VAT I VAT II rzeczywistej straty.

Opiniująca swoje wnioski w tym zakresie dostatecznie uzasadniła , odwołując się do materiału źródłowego a fakt , że z jego treści skarżąca wyciąga inne wnioski , w zakresie elementów składowych szkody rzeczywistej i jej wysokości, w odwołując się do wniosków opracowania spółki (...), nie są wystarczające dla podważenia oceny opracowania biegłej K. , jako w tym zakresie wiarygodnego.

Formułując żądanie odszkodowawcze strona powodowa uznawała , że jej elementem składowym są także utracone korzyści, określone przez nią za opracowaniem spółki (...) ma kwotę łączną 26 925 000 złotych.

Twierdziła, że należy je identyfikować z nieosiągniętą marżą od sprzedaży oferowanych przez (...) SA produktów , okresie pomiędzy wydaniem decyzji podatkowych i rokiem 2005 , który stanowił granicę czasową przyjętej przez (...) prognozy. Wyliczenie należności z tego tytułu opierało się na różnicy wielkości zakładanej przez okres tej prognozy skali sprzedaży możliwej do osiągnięcia/ zakładający stały jej wzrost w przyjętym okresie] a tą , która rzeczywiście została przez powódkę w tym samym czasie zrealizowana. Przy czym skalę jej ograniczenia , a co za tym idzie zmniejszenie się wymiaru marży osiąganego przez (...) SA wiązała przyczynowo z negatywnymi następstwami decyzji VAT I i VAT II , w zakresie postrzegania (...) SA na rynku, sposobu jej rynkowego funkcjonowania w relacjach z kontrahentami oraz koniecznością przygotowania i przeznaczenia środków finansowych na spłatę zobowiązań podatkowych.

Sąd Okręgowy swoją ocenę prawną tej części roszczenia , jako wynikającego tylko z hipotetycznego założenia osiągnięcia w okresie objętym zakładaną prognozą skali obrotów w podstawowej działalności spółki się obrotów, oparł na wnioskach opinii biegłej K..

Stwierdziła ona , że przyjęte przez powódkę założenia są błędne / teoretyczne / albowiem wielkość obrotów / a w konsekwencji skala uzyskiwanej marży / jest zależna od tak wielu czynników makro i mikroekonomicznych w tym niezależnych od decyzji gospodarczych samej spółki , że takie założenia na jakich powódka opiera wyliczenie lucrum cessans są dowolne.

W szczególności zwracała uwagę , że spółka działała, tak przed jak i po wydaniu decyzji VAT I i VAT II , na rynku sprzedaży towarów i świadczenia usług cechującym się znacznym poziomem konkurencyjności , który już wówczas objęty był kryzysem związanym z pojawieniem się na nim podmiotów zagranicznych , oferujących te sam towar i usługi z szeroko ujmowanego sektora IT , mających znaczne kapitały na promocję własnych produktów. Biegła wskazała w tym kontekście na znaczną skalę pogorszenia się sytuacji polskich podmiotów tego rynku. To , jej zdaniem , miało tym bardziej wskazywać na hipotetyczność założeń powódki , które stanowiły podstawę dla zastosowanego przez nią mechanizmu wyliczenia rozmiarów utraconych korzyści.

Ponieważ , o czym była już m uprzednio mowa, E. K. (1) nie była specjalistą z zakresu rynku IT , wobec faktu , że największa część argumentów , które powódka powoływała dla uzasadnienia omawianego zarzutu , była nakierowana właśnie na podważania wypowiedzi opiniodawczyni i jej oceny przez Sąd I instancji w odniesieniu do wskazanych wyżej jej konkluzji na których został oparty wniosek o bezzasadności w całości tej części roszczenia odszkodowawczego, Sąd II instancji zdecydował się , dzieląc wniosek zawarty w apelacji (...) SA , zasięgnąć opinii Instytutu naukowego.

Uczynił tak , kierując się potrzebą wszechstronnego rozpoznania sprawy mimo , że powódka zaczęła kwestionować opracowanie biegłej także z punktu widzenia braku jej specjalistycznego przygotowania z tego zakresu , dopiero gdy wnioski opracowania złożonego przez nią na piśmie nie były dla skarżącej procesowo satysfakcjonujące.

To zadanie eksperckie , którego treść i zakres po ich ostatecznym ich ukształtowaniu, nie były negowane przez strony , zostało określone w wystąpieniu Sądu z dnia 2 maja 2017r / k. 3410-3412 akt / powierzone do wykonania Katedrze(...)-Wydział (...).

Treść opinii Instytutu , w części w jakiej odnosi się do oceny metody ustalenia *lucrum cessans* przyjętej powódkę potwierdza , iż jest ona nieprawidłowa, a zakładany przy jej zastosowaniu rozmiar wzrostu marży (...) SA możliwej do osiągnięcia ze sprzedaży w realiach ówczesnego rynku IT mało prawdopodobny- por. odpowiedź na pytania 5 i 6 w opinii zasadniczej k. 3468v – 3469 akt /.

Pozostała część opinii mimo jej uzupełnień na piśmie / k. 3577-3520, 3618-3623, 3698-3712 i 3713 v- 3714 akt/ oraz wyjaśnień jej przedstawiciela na rozprawie apelacyjnej w dniu 17 grudnia 2018r / k. 1713v 0-1714 , zapis dźwiękowy minuty 3- 2h -16/ nie stała się podstawą poczynienia ustaleń ani źródłem wniosków prawnych służących ocenie zasadności rozstrzygnięcia Sądu I instancji z przyczyn , które zostaną podane w dalszej części motywów orzeczenia.

Postulat skarżącej aby uzupełnić postępowaniem dowodowe przed Sądem II instancji o dowody w postaci dokumentów finansowych z banków (...)SA i (...)SA oraz tych , które zgłosiła w piśmie procesowym z 21 lipca 2014r nie mógł być uzasadniony albowiem decyzje procesowe o ich oddaleniu były usprawiedliwione. Zatem ich ponowienie przez Sądem Odwoławczym w świetle normy art. 381 kpc nie mogło mieć miejsca.

W odniesieniu do wniosku o przeprowadzenie dowodów z dokumentów znajdujących we wskazanych bankach wskazać trzeba , że zgodnie ze stanowiskiem powódki miały one dotyczyć zdolności kredytowej (...) SA, w okresie po wydaniu decyzji podatkowych VAT I i VAT II. Dokumenty te zatem dotyczyły ówczesnej sytuacji strony powodowej jako ich klienta w konsekwencji czego nie było uzasadnionych przeszkód aby sama jej uzyskała na potrzeby rozstrzyganej sprawy Ponadto Sad nie był uprawniony do skutecznego obligowania banków do ich przedłożenia skoro postępowanie, które prowadził nie należy do tych kategorii postępowań , w których banki mają obowiązek takie dokumenty udostępnić / argument z art. 105 ust. 1 pkt 2 lit c w zw z art. 104 ust. 1 ustawy prawo bankowe z dnia 29 sierpnia 1997r [DzU Nr 140 poz. 939 ze zm]

Możliwość pozyskania tych dokumentów przez sama stronę jako klienta banku wyklucza także zasadność postawionego przez powódkę naruszenia przepisu art. 104 ust 3 ustawy prawo bankowe.

Natomiast oddalenie wniosków o przeprowadzenie dowodów ze sprawozdań finansowych wskazanych przez skarżącą spółkę działających na tym samym co (...) SA rynku , wydruków systemu (...) oraz biuletynu z posiedzenia komisji sejmowej , w świetle przyjętej przez Sąd Apelacyjny koncepcji rozstrzygnięcia i przy równoczesnym podzieleniu stanowiska prawnego Sądu Okręgowego uznającego , iż roszczenie odszkodowawcze o ile jego podstawa był fakt oraz konsekwencje dla postrzegania spółki , zatrzymania R. K. (1)w dniu 2 lipca 2005 r było przedawnione , należało ocenić jako trafne albowiem treść tych dowodów nie była źródłem ustaleń istotnych dla treści orzeczenia .

Z podanych wyżej powodów w ostatecznym wyniku , po weryfikacji części opinii Instytutu, jako poprawnej, konkluzji niewłaściwym doborze przez (...) SA mechanizmu określenia wysokości utraconych korzyści oraz w związku z tym aprobatą dla oceny Sądu I instancji , iż identyfikowana w ten sposób szkoda ma charakter hipotetyczny , nie podlegający indemnizacji , uznając zarzut naruszenia art. 233 §1 kpc za nieusprawiedliwiony, Sąd Apelacyjny przyjmuje za własne ustalenia , które Sąd I instancji uczynił podstawą faktyczną ocenianego instancyjnie orzeczenia.

Chybione są także pozostałe zarzuty procesowe.

Nie ma racji (...) SA gdy podnosi zarzut naruszenia art. 328 §2 kpc.

Jak wynika z ukształtowanego i jednolitego, podzielanego przez Sąd Apelacyjny, w składzie rozstrzygającym sprawę, orzecznictwa Sądu Najwyższego może on być uzasadniony jedynie wyjątkowo, gdy konstrukcja pisemnych motywów orzeczenia Sądu niższej instancji jest tak wadliwa, iż nie zawierają one danych pozwalających na przeprowadzenie na ich podstawie kontroli instancyjnej orzeczenia.

Nieco inaczej kwestię tę ujmując, zarzut naruszenia tego przepisu jest uzasadniony wtedy, gdy uzasadnienie wyroku nie pozwala na stwierdzenie czy Sąd prawidłowo zastosował przepisy prawa materialnego i [lub] procesowego.

To, w jaki sposób skarżąca ten zarzut motywuje, odnosząc tę motywację wyłącznie do kwestii przyczyn oddalenia zgłoszonych przez nią wniosków dowodowych, które, co wynika z poprzedniego fragmentu wypowiedzi Sądu II instancji, było decyzją poprawną, wyklucza uznanie tego zarzutu za trafny.

Nie ma też racji apelująca, zarzucając naruszenie przez Sąd I instancji normy art. 322 kpc, poprzez jej niezastosowanie i nie określenie na jej podstawie odszkodowania należnego (...) SA.

Norma ta ma charakter wyjątkowy i może być zastosowaną tylko wówczas, gdy powód wyczerpał wszystkie znane mu i dostępne środki dowodowe, a pomimo tego ściśle określenie wysokości odszkodowania jest niemożliwe lub pozostaje nadal nader utrudnione.

/ por. w tej materii także, powołany jedynie dla przykładu wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 1976, sygn. I VCR 954/75, powołany za zbiorem Lex/

Tego rodzaju sytuacja w rozstrzyganej sprawie nie miał miejsca.

Nie można też w sposób usprawiedliwiony mówić o tym, że Sąd I instancji nie rozpoznał istoty sprawy w zakresie szkody powódki o ile jej źródłem była upadłość spółki zależnej (...) SA zajmującej się integracją systemową i aplikacyjną. Apelująca twierdziła, że (...) SA nie mógł jej wspierać finansowo z uwagi na trudności ekonomiczne wywołane decyzjami podatkowymi i koniecznością spłaty zobowiązań z nich wynikających.

Odwołując się do wykładni tego pojęcia, użytego tego przez normę art. 386 §4 kpc powiedzieć należy, iż należy rozumieć je jako nie zbadanie przez Sąd rozstrzygający spór, merytorycznej podstawy dochodzonego roszczenia lub [i] zarzutów obronnych strony przeciwnej.

/por. w tej materii także stanowisko T. Ercińskiego w komentarzu do kodeksu postępowania cywilnego t. 2 s. 147 i n. oraz uwagi T. Wiśniewskiego w opracowaniu: Apelacja i kasacja, nowe środki odwoławcze w postępowaniu cywilnym s. 104 i n./

Tego rodzaju podstawowej nieprawidłowości Sąd I instancji nie dopuścił się.

Jakakolwiek rzeczywiście na temat tego elementu szkody rzeczywistej po stronie (...) SA w motywach orzeczenia nie wypowiedział się wprost ale z określenia elementów składowych tego uszczerbku, które jego zdaniem podlegają wyrównaniu wynika, że nie stanowią go następstwa finansowe upadku (...) SA. Tego rodzaju pominięcie nie stanowi o nierozpoznanie istoty sprawy tym bardziej, że usprawiedliwionym jest wniosek, iż powódka nie dowiodła aby pomiędzy tym faktem a wydaniem decyzji podatkowych VAT I i VAT II istniał adekwatny związek przyczynowy ani też tego jaki był rzeczywisty wymiar finansowy straty po stronie (...) SA związany z upadłością tego podmiotu.

Okoliczności ustalone w sprawie wymagają uzupełnienia dla których podstawą są: niekwestionowane przez strony w toku sporu dokumenty, ta część opinii biegłej E. K., która nie była kwestionowana w ramach zarzutu procesowego skarżącej, jak również część opinii Instytutu naukowego.

Uzupełnienie to przedstawia się następująco:

Decyzją naczelnika Urzędu Skarbowego w N. z dnia 21 listopada 2002r spółka Akcyjna (...) w N. została uznana, jako osoba trzecia za odpowiedzialną za zaległości podatkowe spółki (...)SA z tytułu podatku VAT za lata 1998- 2000 , a także podatku od osób prawnych za ten sam okres. Odpowiedzialność ta obejmowała także , stwierdzoną na datę wydania decyzji, należność z tytułu odsetek od tych zobowiązań.

Jako podstawę tej odpowiedzialności organ skarbowy wskazał to , iż (...) SA nabyła przedsiębiorstwo spółki(...) [przed podziałem] , w rozumieniu art. 55 ⁽¹⁾ kc , a wobec tego jej źródłem normatywnym jest norma art. 112 §1 ordynacji podatkowej.

W dniu następnym po tej decyzji (...) SA złożył wniosek o umorzenie stwierdzonej zaległości w płatności podatku VAT za okres lat 1998-2000 oraz odsetek od tych należności , wyraźnie wskazując , że odpowiada za te należności jako osoba trzecia , a podatnikiem , na którym ciąży zobowiązanie podatkowe z tych tytułów jest (...)SA

Motywuując wniosek o umorzenie , dla którego podstawą był art. 14 ust. 1 ustawy o pomocy publicznej, (...) SA powoływał się na ważny interes własny jako odpowiedzialnego podatkowo oraz ważny interes publiczny. Spółka odwoływała się m. in. do trudnej sytuacji ekonomicznej związanej z ograniczeniem konkurencyjności wynikającej także ze zwiększenia rezerw na obsługę zobowiązań wobec Skarbu Państwa. Ta sytuacja miała się przekładać na pogorszenie warunków współpracy z kontrahentami, a także zmniejszenie możliwości zaciągania zobowiązań kredytowych.

Twierdziła także , że za uwzględnieniem wniosku przemawia istotny interes publiczny albowiem wnioskowana pomoc w restrukturyzacji przedsiębiorstwa , bez której spółce grozi upadłość, pozwoli utrzymać stan zatrudnienia na poziomie dotychczasowym [ograniczonym już wcześniej w ramach realizacji procesu zmian organizacyjnych w strukturze spółki] , w miejsce bardzo znacznego ograniczenia rozmiarów zatrudnienia.

Decyzją z dnia 22 stycznia 2003r – znak(...)Naczelnik Urzędu Skarbowego w N. umorzył (...) SA zaległości z tytułu podatku VAT za okres od lutego 1998 do grudnia 2000r w kwocie 15 860 752 zł , która odpowiadała tym zaległościom na datę wydawania decyzji oraz odsetki od niej.

/ dowód : decyzje Naczelnika US w N. z dnia 21 listopada 2002- znak(...)wraz z uzasadnieniem i z dnia 22 stycznia 2003r wraz z uzasadnieniem k. 125-131 akt /

W oparciu o decyzję z dnia 21 listopada 2002r (...) SA aż do czasu , kiedy decyzją z 22 stycznia 2001r, wskazane w niej należności zostały umorzone nie była obciążona jakimikolwiek kwotami. Sama także żadnych należności z tego tytułu organom skarbowym nie przekazywała.

/ okoliczność niesporna pomiędzy stronami /

Restrukturyzacja(...)SA została rozpoczęta i była kontynuowana jeszcze przed wydaniem decyzji VAT I i VAT II , a została zapoczątkowana w 2001r

/ okoliczność nie kwestionowana przez strony/

W okresie pomiędzy 21 listopada 2002 i 22 stycznia 2003e na poczet zobowiązania podatkowego stwierdzonego w decyzjach VAT I i VAT II spółka (...) przelała z utworzonego wcześniej dla obsługi tego zobowiązania rachunku (...) : w dniu 29 listopada 2002 kwotę 980 329 zł i 31 grudnia 2002r kwotę 985 048, 60 zł - ogółem 1 965 377, 60 zł./

W dniu 5 grudnia 2003r adresat decyzji VAT I i VAT II (...)SA , w warunkach ich uchylenia wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z 24 listopada 2003 r otrzymała zwrot spełnionego dotąd świadczenia podatkowego : kwotę 16 367 420, 70 zł , tytułem należności głównej oraz 1 848 892, 10 zł tytułem odsetek liczonych według wysokości podatkowej i 79 314, 59 zł, tytułem zwrotu dopłat naliczonych za nieterminowa spłatę zaległości.

Zasadnicza jej część wymiarze 16 970 106, 11zł spółka zwróciła (...) SA w dniu 9 grudnia 2003r. Kolejną jej część w kwocie 848 425 , 61 zł została zwrócona w terminie późniejszym. Ogółem powódka otrzymała z tego tytułu kwotę 17 818 531, 72 zł, w tym wskazana wyżej należność odsetkową.

/ okoliczności nie kwestionowane przez strony , wynikające z treści opinii biegłej K. k. 606 akt/

Wskazywana przez (...) SA metoda określenia wysokości szkody w postaci *lucrum cessans* oparta na utożsamianiu jej z różnicami wysokości marży potencjalnie możliwej do uzyskania i rzeczywistej , w warunkach, gdy ograniczenie wysokości obrotów łączy się z następstwami decyzji podatkowych , a przy tym zakłada , że bez nich obroty spółki , w okresie założonej prognozy stale by rosły , jest dowolna a przez to wadliwa . Przyjęta jako jej zasadniczy element prognoza wzrostu obrotów /a wobec tego marży , zważywszy na uwarunkowania zmieniającego się wówczas na niekorzyść dla podmiotów polskich rynku IT ,na którym (...) SA prowadził działalność operacyjną jest nadmiernie optymistyczna, a przyjmowany dla wyliczeń tego elementu szkody wzrost marży mało realny.

/dowód : część opinii zasadniczej Instytutu k. 3468-3469 akt/

Sąd II instancji wykorzystał dla uzupełnienia ustaleń faktycznych opracowanie Uniwersytetu (...)jedynie we wskazanym zakresie albowiem te konstatacje zostały sformułowane niezależnie od pozostałej części tego opracowania , tak zasadniczego jak i jego uzupełnień , których konkluzje wynikają z niepoprawnie przyjętych założeń , które w swoich następstwach doprowadziły do tego , że poza wskazanym fragmentem okazało się ono nieprzydatne dla rozstrzygnięcia

Tę nieprzydatność potwierdza także ostatecznie przyjęte przez Sąd Apelacyjny stanowisko prawne służące ocenie roszczenia powódki.

Natomiast o takiej ocenie zasadniczej części opinii Instytutu decydują następujące przyczyny.

a/ - jak wynika z przyjętych do opracowania założeń autorzy opinii traktują decyzje VAT i I VAT II jako adresowane do spółki (...) SA / powódki / mimo , że z akt sprawy wynikało jednoznacznie , że adresatem tym był inny podmiot (...)Nota bene posługują się oni w tych założeniach generalnym określeniem decyzji podatkowych , czy ich konsekwencji nie uwzględniając rozróżnienia pomiędzy nimi ani z uwagi na różne daty ich wydania [w odniesieniu do decyzji podatkowych organów pierwszej I drugiej instancji , które dzieliły ponad trzy miesiące] ale również również charakteru i adresata [tak w odniesieniu do decyzji VAT I I VAT II oraz decyzji o odpowiedzialności (...) SA jako osoby trzeciej.] Co więcej , nie biorą pod rozwagę w swoich założeniach , że obowiązek wynikający z tej ostatniej nie zrodził realnie po stronie powódki żadnych konsekwencji finansowych.

Biegli przyjmując taką generalną kategorię zdają się przyjmować , że rozróżnienie pomiędzy (...) SA / po dziale / i (...) SA nie ma istotnego znaczenia albowiem obydwie te podmioty stanowiły jedną strukturę kapitałową [grupę]. Wspominał o nim podczas swojej relacji na rozprawie apelacyjnej w dniu 17 grudnia reprezentant Instytutu prof. D. Z.

Ku takiemu założeniu brak było jednak dostatecznych podstaw. Na taki rodzaj wzajemnego powiązania gospodarczego pomiędzy obydwoma spółkami nie wskazywała ani powódka w podstawie faktycznej żądania ani np. organ podatkowy uznając (...) SA za osobę trzecią odpowiedzialną za zobowiązania (...)SA , nawiązując wyłącznie do faktu przyjęcia przez nią przedsiębiorstwa w drodze podziału /art. 112 §1 ordynacji podatkowej w ówczesnym brzmieniu/

b/ wada tych założeń polega także na tym , że z przyczyn , które nie zostały wyjaśnione opiniujący przyjęli do swoich wyliczeń szkodę jako całość, bez rozróżnienia na stratę rzeczywistą i utracone korzyści. Wskazanie , że tego rodzaju połączenie będzie od strony modelowej [przyjętego modelu określania wysokości uszczerbku] właściwsze świadczy jedynie o teoretycznym , nie przydatnym dla potrzeb rozstrzygnięcia Sądu, charakterze znacznej większości opracowania Instytutu.

c/ autorzy opinii stwierdzili w niej, że następstwa decyzji podatkowych w sposób trwały przyczyniły się do pogorszenia sytuacji majątkowej powódki. Z drugiej strony wskazali jednak, że na tę sytuację w pływały [choć nie w tak istotnym zakresie, też inne czynniki związane z otoczeniem w jaki spółka działała jak również te jej dotyczące wprost, a wynikające z jej modelu biznesowego, który zaczął się już wówczas na przełomie 2001-2002 i w latach kolejnych stopniowo wyczerpywać się i nawet sprawne działania managerskie / w ramach działań restrukturyzacyjnych/ mogły nie doprowadzić do obudowania statusu finansowego (...) SA. Z ustaleń biegłych wynikało, że spółka w 2008r zakończyła swoją dotychczasową branżowo działalność.

Pomimo tych stwierdzeń autorzy nie wskazali jaka była waga oddziaływania poszczególnych wymienionych przez nich czynników na sytuację spółki w doniosłym dla rozstrzygnięcia okresie. Zamiast tego w przyjętym modelu wyliczenia szkody tylko w sposób nietrafny konstrukcyjnie zgeneralizowane „decyzje podatkowe i ich następstwa” są brane pod rozwagę, jako źródło pogorszenia tej sytuacji co ma się przekładać na ustalany przez Instytut uszczerbek traktowany łącznie jako *damnum emergens* i *lucrum cessans*,

d/ oczywistym jest, że wydając opinię jej autor / autorzy / mają prawo wybrać model na podstawie którego weryfikują dane i formułują jej wnioski. Tyle tylko, że wnioski te nie mogą się odrywać od realiów rozstrzyganej sprawy, pozostając jedynie, podobnie jak sam przyjęty model teoretycznymi, zupełnie dla rozstrzygnięcia o zagadnieniach powierzonym do rozważenia biegłym, nieprzydatnymi.

Tak rzecz się ma z przyjętą przez Instytut metodą ustalenia / traktowanej jako złożonej z obu elementów / szkody - (...)wolnych przepływów pieniężnych” - rozumianych jako nadwyżka gotówkowa wypracowana przez przedsiębiorstwo. Opiniodawcy przy tym założyli, że obliczany uszczerbek to różnica w skali tak rozumianego przepływu tych środków w wariantcie rzeczywistym [a zatem przy uwzględnieniu wpływu konsekwencji decyzji VAT I i VAT II na skale przepływu tych środków] i wariantcie hipotetycznym w ramach którego przyjęto, że decyzje takie nie byłyby wydane. Jeszcze jednym elementem założeń było to, że dane finansowe dla przygotowania hipotetycznego wariantu przepływów pochodziły nie z lat wcześniejszych, kiedy decyzje nie były wydane ale z 2002r kiedy skutki decyzji miały być odczuwalne przy stosownym ich „wyczyszczeniu „ z tych negatywnych wpływów „ poprzez swoiste „dostosowanie „ poprzez system założeń przez autorów opracowania korekt, do potencjalnego stanu kondycji spółki pozbawionej takiego wpływu.

Trzeba przy tym zauważyć, że dane za lata 2000 i 2001 były niekompletne, będąc sprawozdaniami finansowymi spółki(...)SA jedynie pro forma.

Zatem do przygotowania obliczeń przyjęto jako punkt wyjścia dane za rok 2002/ por. opinie zasadnicza Instytutu k. 3465-3467 akt ./

Podkreślając, że przyjęta przez naukowców Instytutu metoda jest zupełnie innym sposobem wyliczenia szkody, którą / w zakresie *lucrum cessans* / prezentowała powódka konstruując tę część roszczenia odszkodowawczego, wszystko to doprowadziło opiniodawców do wniosków, które z punktu widzenia konstrukcji prawnej odszkodowania, a także zasad doświadczenia życiowego i reguł rozsądku są nie do przyjęcia, pozostając wnioskami wyłącznie teoretycznymi.

Taka konkluzja wynika po pierwsze stąd, że zastosowanie tego modelu doprowadziło do konstatacji, że na dzień 31 grudnia 2001r, a zatem na dzień kiedy decyzja VAT I została wydana ale jeszcze nie doręczona adresatowi (...)SA / nastąpiło to zgodnie z ustaleniami 23 stycznia 2002r / szkoda po stronie (...) SA wyniosła już 32 330 000 złotych / por k. 3712 / , chociaż podział spółki (...) jeszcze formalnie nie nastąpił, a powódka nie podejmowała naówczas żadnych kroków zmierzających do zgromadzenia środków na zaspokojenie zobowiązań podatkowych z niej wynikających. Co więcej nie zostało nawet zawarte porozumienie pomiędzy obydwoma podmiotami uczestniczącymi w podziale co do partycypacji (...) SA w poniesieniu wynikającego z niej ciężaru finansowego.

Po wtóre całkowicie dowolne, a zatem nie mające wartości dla rozstrzygnięcia, teoretyczne jest przyjęcie przez biegłych dla ustalenia aktualnej wysokości tak rozumianego uszczerbku kapitalizowania w ten sposób określonej wielkości oprocentowaniem dziesięcioletnich obligacji Skarbu Państwa za okres przez siebie przyjęty / do końca 2017r /, które spowodowało, że określona przez nich skala tego uszczerbku zamknęła się kwotą 66 761 000 złotych /

Oczywiście, że przyjęcie takiego źródła urealnienia wartości świadczenia pieniężnego jest jednym z potencjalnie możliwych do przyjęcia ale opiniujący nie uwzględnili, w zakresie zasad tej kapitalizacji ani tego, że spółka (...) SA zaprzestała swojej dotychczasowej branżowej działalności w roku 2008 / co sami opiniodawcy stwierdzają / ale przed wszystkim nie biorą pod rozwagę, że prognoza na której swoje żądanie zasądzenia *lucrum cessans* budowała (...) SA, ma datę graniczną 2005 roku.

Ta oczywista rozbieżność podkreśla jeszcze bardziej dobitnie dowolność założeń opinii Instytutu usprawiedliwiająca odrzucenie wniosków opracowania / poza tą, wskazaną wyżej częścią, przyjętą przez Sąd Apelacyjny jako źródło uzupełnienia ustaleń faktycznych, wolnych od wpływu tych wadliwych założeń /

Przechodząc do oceny zawartych w apelacji (...) SA zarzutów natury prawno materialnej, uznać należy, że żaden z nich nie jest usprawiedliwiony.

Powołując zarzut naruszenia art. 117§1 i 2 kc w zw z art. 442 kc, w brzmieniu obowiązującym do 10 sierpnia 2007 r i art. 123 §1 kc, skarżąca spółka upatruje jego realizacji w wadliwym, jej zdaniem, uznaniu przez Sąd I instancji jako trafnego zarzutu przedawnienia, którym pozwany Skarb Państwa bronił się, w odniesieniu do tej części roszczenia odszkodowawczego, które (...) SA łączyła z następstwami dla sytuacji (...) SA zatrzymania R. K. (1), które miało miejsce w dniu 2 lipca 2002r.

Stanowisko prawne Sądu Okręgowego w tym zakresie, wbrew argumentacji skarżącej jest uzasadnione.

Zatrzymanie R. K. (1), który jakkolwiek był powszechnie identyfikowany z (...) SA jako jego twórca, to jednak jeszcze w przed podziałem spółki przez wydzielenie, [a był to fakt, który musiał być znany w kręgu osób zainteresowanych funkcjonowaniem rynku komputerowego w Polsce] odszedł z jego władz korporacyjnych, nie stanowiło podstawy faktycznej powództwa w jej pierwotnej postaci. Chociaż w opracowaniu spółki (...) na które powoływała się powódka zostało wspomniane, że zatrzymanie to wpłynęło na ograniczenie renomy spółki na rynku, to samo to nie może być uznane za tożsame z powołaniem tej okoliczności faktycznej jako samodzielnego, jednoznacznie określonego elementu takiej podstawy.

Argumentem, który wnioskowi przeciwnemu formułowanemu obecnie przez powódkę zaprzecza, jest nie tylko to, że ówczesny profesjonalny pełnomocnik (...) SA nie uczynił z niego odrębnego elementu tej podstawy, jak robił to w odniesieniu do decyzji VAT I i VAT II i uznawania ich za niezgodne z prawem, a także[chociaż po pewnych wahaniach, które potwierdza treść akt], w odniesieniu do decyzji naczelnika US w N. stwierdzającej odpowiedzialność za zobowiązania podatkowe (...) SA - po podziale - jako osoby trzeciej.

Jak trafnie zauważa w motywach zaskarżanego orzeczenia Sąd I instancji ten element podstawy faktycznej żądania pojawia się dopiero w piśmie procesowym powódki z dnia 22 czerwca 2011r / k. 793 akt / i co bardzo istotne, dopiero wówczas wskazuje ona jako kolejną jednostkę organizacyjną Skarbu Państwa, odpowiedzialną za szkodę Prokuraturę Apelacyjną w K. z inicjatywy której do zatrzymania R. K. (1) doszło.

Podzielając zapatrywanie Sądu I instancji co do tego, że zważywszy na datę zatrzymania, które od samego początku stało się znane nie tylko członkom zarządu (...) SA ale także w środowisku związanym z giełdą papierów wartościowych, na której spółka była naówczas notowana, najpóźniej w dniu 24 listopada 2003r, w dniu wydania przez NSA wyroku uchylającego decyzje podatkowe, zaczął biec, także dla roszczenia, dla którego podstawą były negatywne następstwa dla kondycji finansowej i renomy spółki na rynku faktu tego zatrzymania, trzyletni termin jego przedawnienia. Upłynął on zatem przed datą w której powódka zdecydowała się na jego sformułowanie.

Nie ma też racji apelująca powódka gdy zarzuca Sądowi Okręgowemu, że nie potraktował tego zarzutu Skarbu Państwa jako sprzecznego z art. 5 kc, stanowiącego przejaw nadużycia prawa.

Aby Sąd mógł rozważyć ten zarzut przez pryzmat tych zasad i ewentualnie nie uwzględnić jego wpływu, powódka musiałaby wskazać i udowodnić okoliczności faktyczne dostatecznie przekonujące o tym, że reprezentanci Skarbu Państwa swoim zachowaniem, nie dającym się pogodzić z tymi zasadami, zmierzali do tego aby (...) SA nie mogła wcześniej swojego roszczenia opartego na okolicznościach związanych z zatrzymaniem sformułować w odpowiednim terminie. Na takie fakty w toku sporu ani nawet w motywach apelacji powódka nie powoływała się.

Stąd także i ten zarzut jako chybiony podlega odparciu.

Nie ma racji apelująca także gdy stawia zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 361 §2 kc.

Upatruje jego spełnienia po pierwsze w wadliwym uznaniu przez Sąd jakich okoliczności musi dowieść aby jej roszczenie o wyrównanie utraconych korzyści mogło być uznane za zasadne. Jej zdaniem wystarcza aby wykazała jak przedstawiałaby się jej sytuacja finansowa spółki gdyby nie zaszło zdarzenie szkodzące, a nie, jak uznał Sąd, iż jej obowiązek dowodowy obejmuje poszczególne elementy składowe tego rodzaju szkody tym zdarzeniem wywołanej. Tak motywowany zarzut nie jest usprawiedliwiony z uwagi na przyjętą koncepcję rozstrzygnięcia sprawy [o czym niżej] ale także dlatego - o czym była już mowa - że mechanizm ustalenia tego rodzaju szkody, który przyjęła skarżąca zdecydował o uznaniu opisanego przez nią za jego pośrednictwem szkody za, w świetle dokonanych ustaleń nieprawidłowy, czyniący tak rozumianą szkodę hipotetyczną, a nie bardzo prawdopodobną, a zatem nie podlegającą idemnizacji przez Skarb Państwa.

Co więcej, także z przyczyn już podanych, potwierdzeniem jej nie mogą być wnioski opinii Instytutu naukowego, już chociażby wobec połączenia w tym opracowaniu rzeczywistej starty i lucrums cessans jako całości, opartego na zupełnie teoretycznych założeniach ustalenia tak rozumianego uszczerbku.

Omawiany zarzut nie może zostać uwzględniony także o ile, jak czyni to apelująca, w nie powiązaniu przyczynowo-skutkowym ze szkodą powódki zaciągnięcia przez nią kredytu w (...) Bank SA kredytu celowego, na podstawie umowy zawartej w dniu 17 listopada 2003r, na obsługę kontraktu ze spółką (...). Kwestie tę w sposób poprawnie oceniony przez Sąd I instancji, jako wykluczający taki związek, wyjaśniła biegła E. K. w swojej wypowiedzi opiniodawczej. Co więcej, przy przyjętej przez Sąd II instancji ocenie roszczenia powódki z uwagi na datę zawarcia tej umowy kredytowej, okoliczność ta jawi się jako pozbawiona znaczenia dla przypisania Skarbowi Państwa odpowiedzialności odszkodowawczej.

Podobnie jest w odniesieniu do argumentacji skarżącej co do ograniczenia przez Sąd Okręgowy przyznanego odszkodowania do kosztów emisji obligacji dla pozyskania środków na zrefundowanie (...) SA zapłaty zobowiązań podatkowych, które zdaniem apelującej powinno obejmować wszystkie związane z tą emisją koszty.

Za nietrafny należy uznać także zarzut kolejny, naruszenia art. 361 §1 kc.

Zważywszy że realizacji tego zarzutu powódka upatruje w następstwach zatrzymania R. K. (1) dla renomy i sposobu postrzegania na rynku (...) SA, w warunkach, gdy ta część roszczenia została uznana za objętą skutecznie postawionym zarzutem przedawnienia zarzut podlegał odparciu.

Z podanych przyczyn w uznaniu, że żaden z zarzutów apelacyjnych spółki (...) nie został uznany za usprawiedliwiony, oparta na nich apelacja, jako niezasadna, uległa oddaleniu na podstawie art. 385 kpc.

Przechodząc do oceny apelacji złożonej przez Skarb Państwa, Sąd II instancji uznaje ją za, w znacznej części uzasadnioną, który to wniosek jest następstwem podzielenia stanowiących najistotniejszą część jego konstrukcji, zarzutów materialnoprawnych.

Rozpoczynając jednak weryfikację środka odwoławczego strony pozwanej od zarzutów natury procesowej i oceniając je jako nietrafne, motywując prowadzącą do takiego wniosku, poprzedzić należy wskazaniem, że zarzuty tego rodzaju mogą zostać uwzględnione jedynie wówczas, gdy spełnione są kumulatywnie dwa warunki.

Pierwszy to ten, aby Sąd niższej instancji powołaną przez skarżącego normę formalną swoim postępowaniem rzeczywiście naruszył. Drugi natomiast łączy się z następstwami tego nieprawidłowego postępowania, odnoszącymi się do treści wydanego wyroku.

Jest on spełniony wówczas, gdy ta nieprawidłowość przełożyła się na wynik sprawy. Nieco inaczej rzecz ujmując, zarzut procesowy jest usprawiedliwiony wtedy, gdy zostanie wykazane, iż w sytuacji braku zarzucanej wady procesowej, wynik postępowania, wyrażony w treści wyroku, byłby inny.

Uwzględniając powyższe, odeprzeć należy ten zarzutów, w którym Skarb Państwa podnosi naruszenie art. 67 kpc w sposób wskazany w jego motywach.

Przyznać należy, że z treści motywów orzeczenia poddanego kontroli instancyjnej wynika, iż odpowiedzialność odszkodowawcza została przypisana Skarbowi Państwa w związku z działaniem tylko niektórych spośród stations fisci wskazanych przez powódkę. Tym nie mniej nie podanie w sentencji wyroku z dnia 1 sierpnia 2014r z działaniem których spośród nich odpowiedzialność ta wynika, w zakresie określonym w rozstrzygnięciu, nie miało doniosłego znaczenia dla wyniku sprawy, szczególnie gdy z tych motywów wynikało, że Sąd I instancji powiązał je z działaniem Dyrektora Izby Skarbowej w K. oraz Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w K..

Taka ocena tego zarzutu jest tym bardziej uprawnioną, jeżeli weźmie się pod uwagę, że ostatecznie, w wyniku jego zreformowania przez Sąd II instancji zagadnienie tego powiązania ze zindywidualizowaną jednostką organizacyjną Skarbu Państwa utraciło całkowicie znaczenie.

Nie ma racji skarżąca strona pozwana, gdy podnosi zarzut naruszenia art. 233 §1 kpc, w następstwie przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów, które miało powodować niepoprawność, poprzez sprzeczność z materiałem zgromadzonym w sprawie, wskazanych przez nią ustaleń.

Odwołując się do wskazanych uprzednio warunków w jakich zarzut tego rodzaju może zostać uznany za usprawiedliwiony i stwierdzając, iż motywy apelacji Skarbu Państwa nie potwierdzają ich realizacji w zakresie tych konstatacji faktycznych Sądu I instancji do których zarzut się odnosi, nie może on zostać uznany za trafny.

Przede wszystkim jednak za jego odparciem przemawia to, że w istocie skarżąca nie neguje sposobu dokonania i treści powołanych w ramach połączonych ze sobą zarzutów faktów ale podważa ich ocenę prawną dokonaną przez Sąd I instancji.

Wobec tego, powołane przez nią w tym zakresie argumenty, stanowią jedynie wsparcie dla krytyki jaką, w ramach zarzutów materialnych, Skarb Państwa podjął wobec merytorycznego stanowiska Sądu I instancji, przypisującego odpowiedzialność odszkodowawczą stronie pozwanej w odniesieniu do części roszczenia zgłoszonego przez spółkę (...). W tym senesie obydwie zarzuty wady oceny dowodów i sprzeczności wskazanych ustaleń nie mają charakteru samodzielnego, co jedynie upewnia w zasadności oceny iż nie są one trafne.

Nie ma też racji Skarb Państwa podnosząc zarzut naruszenia art. 108 §1 i 2 kpc. Zważywszy jakie argumenty powiosłuje dla jego uzasadnienia powiedzieć należy, że nie doszło do naruszenia powołanego przepisu rozstrzygnięciem zawartym w punkcie III sentencji zaskarżonego wyroku.

Wydając w dniu 9 grudnia 2008r wyrok wstępny, Sąd Okręgowy nie był uprawniony do rozstrzygnięcia o kosztach w ten sposób ukończonego etapu postępowania rozpoznawczego. Sąd Apelacyjny w dniu 19 maja 2009r, wydając rozstrzygnięcia kasatoryjne polecił aby koszty postępowania apelacyjnego zostały rozliczone przez Sąd I instancji. O zasadach na jakich ma się ono odbyć decydował ostateczny wynik sprawy.

Na podstawie tego wyniku, stosując art. 100 kpc , kosztami należnymi Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa, Sąd I instancji obciążył powódkę Kwota należna z tego tytułu reprezentantowi procesowemu Skarbu Państwa została podwyższona do dwukrotności stawki minimalnej wynagrodzenia adwokackiego. Dokonując tego zwiększenia Sąd I instancji wskazał m. in. na większy niż zwykle nakład pracy pełnomocnika .

W jego granicach należy umieścić także , w stanowiącym jedną całość postępowaniu, ten jego etap , który był związany z rozpoznawaniem środka odwoławczego od wyroku wstępnego, tym bardziej , że żadne inne koszty z tym etapem związane , Skarbu Państwa nie obciążały.

Oparty na tym zarzucie postulat zmiany części zaskarżonego wyroku, w odniesieniu do kosztów procesu, nie mógł być uwzględniony. W następstwie tego apelacja Skarbu Państwa w tym zakresie , jako niezasadna , podlega oddaleniu.

Przechodząc do oceny sformułowanych przez Skarb Państwa zarzutów prawno materialnych, należy ją poprzedzić stwierdzeniem , że Sąd Apelacyjny rozpoznając środki odwoławcze stron, był związany oceną prawną Sądu II instancji , który oceniał istnienie podstaw dla wydania wyroku wstępnego. Związanie to nie obejmowało natomiast kwestii dotyczących źródła szkody po stronie powódki , jej rozmiaru , związku przyczynowego pomiędzy nią a zdarzeniem szkodzącym jak również podstaw odpowiedzialności Skarbu państwa za jej wyrównanie. W tym zakresie był zatem uprawniony do formułowania własnych ocen i wniosków prawnych.

Podstawy odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa spółka (...) upatrywała przede wszystkim w tym , że w dniu 27 grudnia 2001r Inspektor Kontroli Skarbowej z Urzędu Kontroli Skarbowej w K. wydał decyzje ustalające zobowiązanie podatkowe / zaległość w podatku w VAT/ , której adresatem była (...), [VAT I] , która następnie została utrzymana w mocy decyzjami Dyrektora Izby Skarbowej w K. z dnia 3 kwietnia 2002r [VAT II] . Decyzje te, zarówno organu I jak i II instancji, zostały uznane przez Naczelnego Sąd Administracyjny za niezgodne z prawem i uchylone.

Jako podstawę tej odpowiedzialności wskazywała również decyzję Naczelnika Urzędu Skarbowego w N. z dnia 21 listopada 2002 r , którą uznano powódkę [[(...) SA] za odpowiedzialną za zobowiązania podatkowe spółki(...)SA , stwierdzone uprzednio we wskazanych decyzjach z 27 grudnia 2001r jako osoba trzecia.

Powódka twierdziła , że w związku z wydaniem tych bezprawnych decyzji oraz koniecznością zgromadzenia środków na zapłatę wynikających z nich zobowiązań podatkowych , poniosła szkodę w obu jej formach , szczegółowo powołując elementy składające się na rzeczywistą stratę oraz określając skalę utraconych korzyści , wskazując metodę przy wykorzystaniu której została ona wyliczona.

Z ustaleń dokonanych w sprawie wynika z dniem 21 stycznia 2002r doszło do podziału przez wydzielenie spółki (...) SA w następstwie którego część jej majątku, obejmującego składniki przedsiębiorstwa spółki związane z działalnością technologiczną podmiotu dzielonego , określona w planie podziału z dnia 30 maja 2001r, została przeniesiona na spółkę przejmującą - (...) SA /następnie (...) SA / . Pozostała jego część, związana z działalnością internetową pozostała w spółce (...), która zachowując osobowość prawną, w wyniku podziału, zmieniła nazwę na (...) SA.

W dniu 26 lutego 2002r w warunkach gdy (...) SA , otrzymała już [23 stycznia 2002 r] decyzje VAT I , doszło pomiędzy obydwoma spółkami do zawarcia porozumienia na podstawie którego (...) SA / po podziale / zobowiązywała się przejąć na siebie wszystkie kwoty należne lub poniesione przez (...)SA po dniu wydzielenia [21 stycznia 2002] a wynikające ze zobowiązań podatkowych , w tym także koszty prowadzenia postępowań związanych z postępowaniami podatkowymi.

Natomiast w warunkach otrzymania przez (...) SA zwrotu należności podatkowych zobowiązywała się ona do przekazania otrzymanych z tego tytułu sum (...) SA , w terminie siedmiu dni.

Konsekwencją tego porozumienia było kolejne uzgodnienie , iż postępowania administracyjne [podatkowe] i sądowe będzie prowadził adresat decyzji podatkowych [(...)SA] , zapewniając obsługę prawną , a koszty [w tym tej obsługi] ponosić będzie (...) SA na która będą refakturowane należności z tego tytułu.

Warunki te zostały potwierdzone w kolejnym porozumieniu tych stron , datowanym na dzień 6 sierpnia 2004r , w sytuacji gdy nienależnie zapłacone należności zostały uprzednio [5 grudnia 2003r] wraz z odsetkami zwrócone przez organy skarbowe , a spółki prowadziły wzajemne rozliczenia uzyskanych kwot.

Z ustaleń tych wynika także , że decyzja Naczelnika Urzędu Skarbowego w N. z dnia 21 listopada 2002r nie została uznana za niezgodna z prawem, a na jej podstawie (...) SA / po podziale / nie został nigdy zobowiązany przez organ podatkowy do jakichkolwiek świadczeń na rzecz Skarbu Państwa , jako odpowiedzialnego subsydiarnie za zobowiązania podatkowe stwierdzone decyzjami VAT I i VAT II wobec ich adresata, (...)SA. Nie świadczył ,na tej podstawie, jakichkolwiek sum.

Ustalenia ten potwierdzają także , że na wniosek (...) SA , Naczelnik US w N. , decyzją dnia 22 stycznia 2003r umorzył zobowiązania / co do należności głównej jak i odsetek, za które potencjalnie przez okres pomiędzy 21 listopada 2002r i 21 stycznia 2003r jako osoba trzecia (...) SA mógłby odpowiadać.

Wobec podniesionego przez Skarb Państwa zarzutu naruszenia art. 531 §1 kodeksu spółek handlowych wobec uznania przez Sąd I instancji , iż w wyniku podziału przez wydzielenie (...) SA [(...) SA] stał się następcą prawnym spółki dzielonej w zakresie zobowiązań publiczno - prawnych / podatkowych/, zarzut ten podzielając , Sąd II instancji stoi na stanowisku , że zobowiązania tego rodzaju nie są objęte zakresem sukcesji opisanej przez ten przepis.

Zobowiązania podatkowe nie przynależą także do tego rodzaju zobowiązań innej niż cywilnoprawna natury , które nawet związane ze składnikami majątkowymi spółki dzielonej przypisane spółce przejmującej w planie podziału, przechodziłyby na nią na podstawie art. 531 §2 k. s. h. Ten wyjątkowy przepis , przełamujący zasadę niedopuszczalności sukcesji w zakresie stosunków publicznoprawnych , nie mogąc być wykładanym rozszerzająco, nie obejmuje zobowiązań o charakterze podatkowym.

Odwołując się do aprobowanego przez Sąd Apelacyjny stanowiska Sądu Najwyższego zawartego w motywach postanowienia z 19 maja 2016r , sygn. III CZP 20/16 , wydanego na skutek pytania prawnego sformułowanego w niniejszej sprawie , wskazać należy , że kwestię sukcesji w tego rodzaju zobowiązaniach regulują autonomicznie , wyłączając w tym zakresie działanie przepisów kodeksu spółek handlowych, przepisy prawa podatkowego , w tym w szczególności ustawy Ordynacja podatkowa w brzmieniu doniosłym dla dnia podziału , w tym podziału przez wydzielenie.

Ta ocena decyduje o zasadności zarzutu naruszenia przez Sąd I instancji art. 531 §1 kc

Obowiązujące w dniu 21 stycznia 2002r przepisy tej ustawy nie przewidywały w relacji spółka przejmująca - spółka dzielona , zachowująca swój byt prawny , tego rodzaju następstwa w zakresie zobowiązań podatkowych już z dniem dokonania podziału na które powoływał się Sad I instancji.

Zatem ma rację skarżący Skarb Państwa, zarzucając naruszenie zaskarżonym orzeczeniem art. 112 §1 w zw. z art. 108 §1 ustawy Ordynacja podatkowa z dnia 29 sierpnia 1997r [DzU Nr 137 poz. 926 ze zm.], w brzmieniu obowiązującym w dacie podziału

Uznanie , że fakt dokonania podziału i przejęcia przez (...) SA składników przedsiębiorstwa spółki dzielonej określonych w planie podziału nie stanowił , jako taki, samodzielnej podstawy dla jego odpowiedzialności za zobowiązania podatkowe spółki pozostałej po podziale , stanowi potwierdzenie trafności zarzutu naruszenia przez Sąd I instancji art. 107 §1 w zw z art. 108§4 oraz art. 93 §6 Ordynacji podatkowej , w brzmieniu istotnym dla rozstrzygnięcia , wobec ich niezastosowania.

Wyłączne źródło powstania zobowiązania podatkowego stanowi ustawa. Zobowiązanie takie nie może obciążać zobowiązanego bez uprzedniego obowiązku podatkowego ciążącego na nim.

W warunkach, gdy podstawą dla tej odpowiedzialności po stronie (...) SA nie był sam fakt podziału przez wydzielenie i treść planu podziału majątku pomiędzy nim jako spółką przejmującą a spółką dzieloną [(...)SA], źródłem takim mogła być tylko decyzja administracyjna stwierdzająca taki obowiązek po jego stronie, określająca jej podstawę oraz wymiar takiego zobowiązania/ obowiązku/.

Nie może budzić wątpliwości, że decyzja taka, mająca charakter konstytutywny, dopiero tworzy taką odpowiedzialność po stronie adresata decyzji, oznaczając jej granice.

Powyższe wnioski mają zasadnicze znaczenie dla oceny roszczenia powódki.

Decyzje z dnia 27 grudnia 2001 r [VAT I] i z 3 kwietnia 2002 [VAT II], których niezgodność z prawem miała by podstawą odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa, nie były adresowane do (...) SA / po podziale / ale do spółki pozostałej po jego dokonaniu -(...)SA. Dlatego też nie mogły stać się podstawą dla przypisania spółce (...) SA odpowiedzialności za wykonanie stwierdzonych w nim zobowiązań / zaległości podatkowej / i w oparciu o nie ciążyło na niej żadne zobowiązanie natury publiczno prawnej./ podatkowej.

A zatem potencjalna szkoda, która byłaby związana z faktem stwierdzenia niezgodności z prawem tych decyzji, mogłaby podlegać wyrównaniu przez Skarb Państwa na podstawie ówczesnego brzmienia art. 417 §1 kc na rzecz nie (...) SA [(...) SA] ale bezpośrednio poszkodowanego - adresata niezgodnych z prawem decyzji -(...)SA.

W tym kontekście wskazać należy, że Sąd Apelacyjny opowiada się za stanowiskiem, zgodnie z którym zakres odpowiedzialności odszkodowawczej jest ograniczony podmiotowo do bezpośrednio poszkodowanych zdarzeniem szkodzącym. Wyjątki od tej reguły, wynikającej z brzmienia ogólnej normy art. 415kc, mogą wprawdzie występować ale tylko wówczas gdy podstawą dla nich nie jest zabieg interpretacyjny ale wyraźny, nie budzący wątpliwości, przepis ustawy.

Odwołując się do treści porozumienia o charakterze cywilnoprawnym, które (...) SA i (...)SA zawarły w dniu 26 lutego 2002r, na podstawie którego powódka przyjęła na siebie zobowiązanie do refundacji(...)SA świadczeń spełnionych w wykonaniu zobowiązań podatkowych wynikających z decyzji, VAT I i VAT II, w związku z tym co powiedziano dotąd, stwierdzić należy, że jego realizacja nie mogła być źródłem uszczerbku powódki pod postacią następstw tak finansowych jak i związanych z pozycją na rynku czy utraconych korzyści za który, wobec uznania decyzji podatkowych za nielegalne, mógłby odpowiadać Skarb Państwa.

Ocena przeciwna byłaby sprzeczna ze wskazaną wyżej zasadą, że jedyną podstawą powstania zobowiązania podatkowego jest przepis ustawy, a nie porozumienie cywilnoprawne, stanowiące przejaw autonomii woli jego stron/

/ por. w tym zakresie także judykat Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2002, sygn. I CKN 841/00, powołany za zbiorom Legalis/

Przyjęcie przez Sąd I instancji odmiennego stanowiska, czyni trafnym zarzut apelacyjny pozwanej naruszenia art. 361 §1 kc.

Bez znaczenia dla prezentowanego tu zapatrywania jest to, co skłoniło obydwie podmioty tego porozumienia, w tym w szczególności (...) SA do jego zawarcia, w tym to, że jednym z możliwych motywów była błędna ocena stanu prawnego i przyjęcie, że przepisy kodeksu spółek handlowych obligują spółkę przejmującą do odpowiedzialności także za zobowiązania natury podatkowej, związane ze składnikami majątku spółki dzielonej, wskazane w planie podziału, które przejęła.

W konsekwencji uznać też należy, że przyjęcie na siebie obowiązków finansowych obciążających(...)SA było wyrazem swobodnej decyzji (...) SA, co w powiązaniu z tym, że decyzje VAT I i VAT II jako takie nie odnosiły żadnego skutku w sferze jej praw i [szczególnie] obowiązków w zakresie spełnienia świadczeń w nich stwierdzonych, wyklucza uznanie, że za negatywne następstwa tego przejęcia, dla szeroko rozumianej sytuacji finansowej powódki, wobec

braku adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy stwierdzeniem nieważności tych decyzji , a zidentyfikowanym w żądaniu pozwu uszczerbkiem powódki , wyłącza odpowiedzialność odszkodowawczą Skarbu Państwa wobec niej , a wobec tego także obowiązek jego wyrównania.

/ por w tej materii także , powołane jedynie dla przykładu, judykaty SN z 25 stycznia 2007 , sygn. V CSK 423/06,i z 20 października 2011, sygn. III CSK 351/10, obydwu powołane za zbiorem Lex./

Odmienne stanowisko Sądu Okręgowego czyni uzasadnionymi także zarzuty naruszenia art. 417 §1 kc w zw z art. 361 §1 kc oraz art. 362 kc.

W podstawie faktycznej powództwa , o czym była uprzednio mowa , spółka (...) powołała się także na okoliczność wydania przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w N. , w dniu 21 listopada 2002 r decyzji o odpowiedzialności (...) SA za zobowiązania podatkowe określone decyzjami VAT I i VAT II jako osoby trzeciej.

Podkreślając , że decyzja ta nie została uznana za nieważną, a z faktem jej wydania powódka nie wiązała szkody, której idemnizacji w sporze się domagała, wskazać jednak i rozważyć także, czy a jeżeli tak to w jakim zakresie współtworzy ona łącznik przyczynowo skutkowy sytuacji powódki [(...) SA] z następstwami decyzji podatkowych , które jako niezgodne z prawem uchylił Naczelny Sąd Administracyjny. Decyzja ta bowiem może być oceniona jako podstawa dla uznania , że (...) SA była odpowiedzialna , obok (...)SA za zobowiązania podatkowe, stwierdzone w decyzjach z 27 grudnia 2001 r.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem przedstawicieli literatury oraz orzecznictwa źródłem takiej odpowiedzialności za zobowiązania podatkowe podatnika określonego podmiotu jako osoby trzeciej jest sama tego rodzaju decyzja, mająca charakter konstytutywny.

Data jej wydania i fakt jej skutecznego doręczenia adresatowi decyduje nie tylko o jej powstaniu ale także o chwili od której to mam miejsce. Ponadto jej treść określa zarówno podstawę normatywną jej uznania adresata decyzji za osobę trzecią jak i zakres jego odpowiedzialności.

Osoba trzecia jest w tych granicach odpowiedzialna za to zobowiązanie obok samego podatnika , a jej odpowiedzialność ma charakter z jednej solidarny z nim ale jednocześnie subsydiarny. Owa subsydiarność oznacza , że odpowiedzialność taka aktualizuje się jedynie wówczas i tylko w takim zakresie, w jakim egzekucja skierowana przeciwko podatnikowi okazała się być bezskuteczną.

/ por. w tej materii także uwagi w komentarzu do art. 108 ustawy Ordynacja podatkowa pod red. H. Dzwonkowskiego - wydanie 2018r oraz orzeczenie WSA w Poznaniu z dnia 19 kwietnia 2017, sygn. I SA/ Po 1444/16 , powołane za zbiorem Legalis /

Z ustaleń poczynionych w sprawie nie wynika aby tego rodzaju egzekucja na podstawie decyzji VAT I była kiedykolwiek wobec (...)SA wszczęta , co wykluczało aby decyzja z 21 listopada 2002r była dla (...) SA ,w połączeniu z decyzją VAT I , źródłem jakiegokolwiek obowiązków finansowych.

Taki wniosek jest tym bardziej uprawniony gdy się uwzględni tę część ustaleń faktycznych z których wynika , że już w dniu następnym po dacie tej decyzji , bo 22 listopada 2002r (...) SA wystąpiła o umorzenie wskazanych w niej zobowiązań podatkowych ,a 22 stycznia 2003r uzyskała decyzję , która w całości uwzględniła jej żądanie stanowiąc podstawę do zniesienia tego [subsydiarnego] obowiązku po jej stronie.

Po tej dacie, jak wynika z ustaleń (...) SA , nadal przekazywał środki na zaspokojenie rat zobowiązań podatkowych z tytułu zaległości w podatku VAT - na podstawie decyzji VAT I - obciążających (...)SA. Zatem nadal realizował porozumienie cywilnoprawne zawarte z podatnikiem w dniu 26 lutego 2002r , nie będąc do tych świadczeń nie tylko na podstawie decyzji VAT I ani na jakiegokolwiek innej podstawie , w tym decyzji administracyjnych powołanych przez (...) SA , w podstawie faktycznej żądania odszkodowawczego.

Nie dowiedzenie przez powódkę tego, że okresie trzech miesięcy, pomiędzy 21 listopada 2002 i 22 stycznia 2003r, kiedy źródło jej tylko potencjalnej odpowiedzialności za zobowiązania podatkowe oparte na niezgodnych z prawem decyzjach - jako osoby trzeciej [chociaż jedynie hipotetycznie] istniało, sięgała po inne niż dotychczas, dla realizacji porozumienia cywilnoprawnego, źródła zgromadzenia środków na pokrycie zobowiązań podatkowych, a także w tym czasie jej udziałem była - dająca się zidentyfikować w sposób wiążący się z obowiązkiem jej wyrównania przez pozwanego Skarbu Państwa, utrata spodziewanych korzyści, skutkuje oceną, że [tym bardziej] również decyzja Naczelnika Urzędu Skarbowego w N. z 21 listopada 2002r nie może być podstawą odpowiedzialności odszkodowawczej skarbu państwa.

Nawet jednak gdyby założyć/ czego nota bene sama nie twierdzi /, że to właśnie ta decyzja spowodowała, że powódka była obowiązana się liczyć z obowiązkiem zaspokojenia zobowiązania podatkowego, którego adresatem była (...)SA, analizując świadczenia finansowe przez okres trzech miesięcy w którym miała dla takiego przekonania ewentualnie podstawę i tak powództwo podlegałoby oddaleniu

Pomiędzy 21 listopada 2002 i 22 stycznia 2003r doszło do spłaty dwóch rat zobowiązania podatkowego, przy czym spłata ta pochodziła ze środków wcześniej już zgromadzonych na rachunku (...), utworzonym w realizacji porozumienia z 26 lutego 2002r.

W tym okresie, bo w dniu 25 listopada 2002r zarząd (...) SA zdecydował o emisji obligacji. Za jej przygotowanie Bank (...) SA pobrał prowizję. Koszt tej emisji przebiegającej w dwóch częściach z datą wykupu 3 marca 2003r według niekwestionowanej części ustalań zamknął się w kwocie łącznej 291 041, 36 zł.

Nawet jednak gdyby przyjąć, iż ten koszt miały jako podlegający zwrotowi i obciążać pozwanego Skarbu Państwa to uwzględnienie żądania nawet w tym zakresie jest wykluczone.

Z ustaleń bowiem wynika, że (...) SA otrzymał od (...)SA/ w wykonaniu porozumienia cywilnoprawnego / nie tylko środki ze zwrotu nadpłaty podatku dokonanej przez organ skarbowy ale także kwotę 1 848 892, 10 zł z tytułu odsetek liczonych według skali podatkowej.

Podstawą do ich przyznania był art 78 Ordynacji podatkowej. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, które Sąd Apelacyjny podziela mają one charakter kompensujący szkodę.

/ por. dla przykładu, postanowienie SN z dnia 30 maja 2003 sygn. III CZP 34/03, uchwała [7] z dnia 26 kwietnia 2006, sygn. III CZP 125/05 /

Porównanie obu tych wielkości uzasadnia wnioski o tym, że nawet przy przyjęciu tego jedynie potencjalnego założenia powództwo jako niezasadne w całości podlega oddaleniu.

Z podanych wyżej przyczyn, uwzględniając w części apelację Skarbu Państwa, Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w sposób wskazany w punkcie I i II sentencji orzeczenia na podstawie art. 386 §1 kpc.

Rozstrzygając o kosztach postępowania apelacyjnego, Sąd II instancji zastosował art. 98 §1 i 3 kpc w zw. z art. 99 kpc, art. 108§1 i 391 §1 kpc i wynikającą z tego przepisu dla wzajemnego ich rozliczenia pomiędzy stronami, zasadę odpowiedzialności za wynik sprawy.

Kwota należna Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej z tego tytułu została ustalona na podstawie §6 pkt 7 w zw z § 13 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia MS w sprawie opłat za czynności adwokackie [...] z dnia 28 września 2002 / jedn. tekst DzU z 2013 poz. 461/ [pkt 3 wyroku]

Wobec oddalenia apelacji powódki [pkt 2 orzeczenia] została ona obciążona wszystkimi wydatkami poniesionymi tymczasowo przez Skarb Państwa w postępowaniu apelacyjnym [pkt 4 orzeczenia]

SSA Robert Jurga SSA Grzegorz Krężolek SSA Sławomir Jamróg